C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rodda_Emily-Deltora_1_05-Hora_desu.pdb

PDB Name: Roddaova Emily-Deltora I-5-Hora
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EMILY RODDAOVÁ
DELTORA
HORA DĚSU

Předchozí vyprávění…

Šestnáctiletý Lief se vydal hledat sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu Deltory, aby splnil dávný slib svého otce. Tyto drahokamy - ametyst, topas, diamant, rubín, opál, lazurit a elbait - byly ukradeny krátce před Liefovým narozením. Lstivému Pánovi stínů tedy už nic nebránilo v tom, aby Deltoru napadl. Teď leží kameny ukryté v temných a děsivých koutech země. Jedině tehdy, pokud se je podařilo Kouzelného pásu vrátit, bude možné najít právoplatného následníka trůnu a přemoci nepřítele.
Lief putuje spolu s bývalým palácovým strážcem Bardou a nebojácnou osiřelou dívkou Jasmínou, se kterou se oba muži setkali při svém prvním dobrodružství ve zlověstných Lesích hrůzovlády. Na svých cestách objevili tajné Hnutí odporu vedené záhadným, neohroženým Zmarem, který je zachránil ze zajetí nelítostných Šedých strážců Pána stínů. Už se jim podařilo nalézt čtyři drahokamy. Zlatý topas, symbol věrnosti, dokáže spojit živé se světem duchů a posiluje a vyjasňuje mysl. Rubín, symbol štěstí, zbledne, když jeho nositeli hrozí nějaké nebezpečí, zahání zlé duchy a působí jako lék proti hadímu jedu. Opál, kámen naděje, dává nahlédnout do budoucnosti. A lazurit, nebeský kámen, působí jako mocný talisman.
Za pátým kamenem teď musí trojice putovat téměř na samu hranici se Zemí stínů. K bájné Hoře děsu…

A teď čtěte dál..

1. ÚKRYT
Byl pěkný, jasný den, vzduch příjemně chladil. V takovém počasí se člověku báječně jde, ale nic není báječné, když máte žízeň, jste vyčerpaní a plní obav. Lief se ztěžka vlekl s hlavou svěšenou, nohy i ruce ho bolely a jen nejasně vnímal Bardu s Jasmínou, kteří šli vedle něj.
Láhve s vodou už měli skoro prázdné. Od té doby, co opustili Poušť zkázy, jim muselo stačit na den jen několik doušků vody. Ale pustá krajina se táhla stále dál a dál a nikde ani stopy po nějaké říčce. Nad nimi se klenula obloha bez jediného mráčku, kterou právě zaplavila oranžová zář zapadajícího slunce. Lief kráčel s hlavou skloněnou, aby se nemusel dívat na členitý obzor. Hora děsu byla ještě pěkně daleko. Bude trvat celé týdny, než k ní dorazí — pokud dřív nezemřou žízní, pomyslel si zasmušile — samotné pomyšlení na jejich cíl ho naplňovalo strachem. A vědomí, že se každým krokem blíží k hranicím Země stínů, bylo ještě hrozivější.
Nahrbil ramena, když si vzpomněl na sebe jako na chlapce, který opouštěl Del a tolik se těšil na dobrodružství. Teď mu ten chlapec připadal neskutečně mladý. A zdálo se to být tak dávno.
Přesto to dávno nebylo — sotva pár měsíců — a za tu dobu toho už hodně dokázali. V Pásu skrytém pod Liefovou košilí teď zářily čtyři drahokamy. Už zbývá najít jen tři. Lief věděl, že by měl být šťastný, plný naděje a nadšení jako Jasmína. Místo toho ho ale přepadla sklíčenost a zápolil se zoufalstvím.
Když se totiž ohlédl do minulosti, připadalo mu jako zázrak, že drahokamy vůbec získali. Zdálo se být neskutečné, že on a jeho společníci přežili všechny ty hrůzy, kterým museli čelit. Jak dlouho jim takové štěstí ještě vydrží? V Liefovi byla malá dušička při představě toho, co je čeká.
Zatím ještě unikali pozornosti Pána stínů, ale ty časy už nepochybně skončily. Zmar, muž s jizvou ve tváři, vůdce Hnutí odporu, přece říkal, že se už o nich mluví. A pokud Zmar slyšel, co se šeptá mezi lidmi, pak to Pán stínů slyšel určitě také. Přesto tu Lief, Barda a Jasmína kráčeli nechránění otevřenou krajinou a Krej letěl kousek před nimi. Co na tom záleží, že nikdo nezná jejich jména? Jejich popis úplně stačí.
Lief sebou poplašeně trhl a skoro zakopl, když se mu vedle hlavy zatřepotalo něco černého. Ale byl to jen Krej, který se skřehotáním přistál Jasmíně na paži.
Filli vystrčil šedou chlupatou hlavičku z Jasmínina kabátu a rozrušeně zaštěbetal.
„Krej říká, že je před námi voda," vykřikla Jasmína. „Malé jezírko — snad pramen, protože neviděl žádný potok, který by do něj vtékal. Je v nedalekém lesíku."
S myšlenkou na vodu všichni přidali do kroku a zanedlouho se Krej znovu vznesl a vedl je stranou od cesty.

Následovali ho mezi keříky a balvany, až konečně vstoupili do lesíka světlých, podivných stromů.
A tam, přímo uprostřed bylo opravdu malé kulaté jezírko obklopené bílými kameny. Nedočkavě k němu utíkali. Pak si všimli, že k jednomu z kamenů je připevněna matná mosazná tabulka, do které byla vyryta nějaká slova. Ve slábnoucím světle je stěží rozluštili:

Trojice společníků zaváhala. Pramen byl průzračný a lákavý. Měli ohromnou žízeň. Ale slova na mosazné tabulce je všechny znepokojila. Je bezpečné pít tuhle vodu?
„Jasmíno, co říkají stromy?“ zamumlal Barda. Kdysi Jasmínině schopnosti mluvit se stromy nedůvěřoval, ale ta doba byla dávno pryč.
Jasmína se zamračila. „Neříkají nic,“ řekla a rozhlédla se kolem. „Jsou úplně zticha. Nechápu to.“
Lief se zachvěl. Nikde se nepohnul ani lísteček. Na zemi rostla bujná, měkká tráva. Byl to takový malý ráj, a přesto ve vzduchu viselo něco podivného. Přejel si jazykem po vyprahlých rtech. „Možná by bylo lepší, kdybychom z toho pramene nepili,“ řekl zdráhavě. „Mohl by být začarovaný — nebo otrávený.“
„Nemáme špatné úmysly,“ namítl Barda. „Pro nás to určitě bude bezpečné.“
Zůstával však stát a nepřiblížil se k prameni ani o krok.
Filli na Jasmínině rameni netrpělivě zašvitořil.
„Všichni máme žízeň, Filli,“ zabručela Jasmína. „Ale musíme počkat. Nemáme jistotu, že — Filli! Ne!“
Zvířátko seskočilo na zem. Filli cupital k jezírku a nevšímal si Jasmíniných výkřiků. Během okamžiku ponořil hlavičku do průzračné vody a zhluboka se napil.
„Filli!“ volala zoufale Jasmína.
Ale tentokrát ji Filli neposlouchal. Nechal se úplně ovládnout tím, že konečně hasí nesmírnou žízeň.
A neudělalo se mu špatně. Ani se nesvalil na zem.
Krej přiletěl k prameni jako druhý. Také se napil a pak znovu a znovu namáčel zobák a zakláněl hlavu. Ani na něm nebyly znát žádné škodlivé účinky. Lief, Barda a Jasmína pak už nedokázali dál čekat a rozběhli se k jezírku.
Voda byla studená a sladká. Lief nikdy neochutnal něco tak dobrého. Doma v Del byla voda také tak studená, ale vždycky byla cítit po kovové pumpě.
Když se napili, co hrdlo ráčilo, naplnili si láhve až po okraj pro případ, že by v noci museli rychle utéct. Lesík vypadal bezpečně, ale už se poučili, že zdání častokrát klame.
Seděli v trávě a jedli, na nebi nad nimi stoupal měsíc a vyšly hvězdy. I když bylo chladno, rozhodli se nerozdělat oheň. I malý plamínek by jako výstražné světlo mohl prozradit jejich přítomnost. Než si rozložili přikrývky, přešli také kvůli bezpečnosti hlouběji do úkrytu stromů. O prameni mohl vědět i někdo další a mohl se přijít v noci napít.
„Začali jsme být hrozně opatrní,“ zívla Jasmína, když si kolem sebe rovnala přikrývku. „Pamatuju doby, kdy jsme bývali odvážnější.“
„Teď je všechno jiné,“ zamumlal Lief. „Hledají nás.“ Zachvěl se.
Barda na něj letmo pohlédl a pak se odvrátil, aby na něm nepoznali, jaké má obavy. „Budeme spát na střídačku. Vezmu si hlídku jako první,“ řekl.
Krej zakrákal.
„I ty se potřebuješ vyspat, Kreji,“ usmála se Jasmína. „Musíš být velmi unavený. Nemůžeš nás střežit celou noc. Budeme i s Fillim hlídat společně, až nás Barda vzbudí.“
Obrátila se a zavřela oči, s rukou zabořenou ve Filliho měkkém kožíšku. Lief ospale pozoroval, jak se Krej vznesl na větev stromu nad její hlavou. Pak jako by si to rozmyslel, stočil se ve vzduchu a spustil se zpět do trávy. Doskákal až k Jasmíně, usadil se tam a schoval hlavu pod křídlo.
Lief pocítil záchvěv strachu. „Bardo,“ zavolal potichu. „Podívej se na Kreje.“
Barda byl schoulený pod přikrývkou, kterou si kolem sebe ovinul, aby mu bylo tepleji. Zavrtěl sebou a otočil se.
„Proč spí na zemi, místo aby se usadil na větvi?“ zašeptal Lief.
„Možná se mu nelíbí ty stromy,“ odpověděl mu šeptem Barda. „Jasmína říkala, že jsou němé. A rozhodně jsou divné. Všiml sis, že vypadají jeden jako druhý?“
Lief se rozhlédl a uvědomil si, že Barda má pravdu. To byl jeden z důvodů, proč mu stromy připadaly tak zvláštní. Každý měl stejně rovný, hladký kmen, stejné tři větve, směřující k nebi, a stejné husté trsy bledých listů. Zamrazilo ho v zádech.
„Liefe, prosím tě, přestaň si dělat starosti!“ zabručel po chvíli Barda. „Ať už Kreje znepokojilo cokoli, nebylo to tak hrozné, aby mu to bránilo v odpočinku. Doporučuju ti, abys následoval jeho příklad. Budeš litovat, jestli to neuděláš. Zanedlouho jsi na řadě s hlídkou.“
Lief si pomalu přitáhl přikrývku ještě těsněji k tělu a ulehl. Minutu nebo dvě hleděl na noční nebe poseté hvězdami, orámované světlými listy podivných stromů. Panovalo bezvětří a listy se ani nepohnuly. Nebzučel tu žádný hmyz. Až na Jasmínino tlumené oddechování bylo naprosté ticho.
Ztěžkla mu víčka. Zanedlouho je nedokázal udržet otevřená a ani se o to nesnažil. Když se nebojí usnout Krej, nebudu se bát ani já, pomyslel si. Navíc, co by nás mohlo zaskočit, když Barda drží hlídku?
Během chviličky usnul. Neviděl proto, jak i Bardovi pozvolna klesla hlava na prsa, ani neslyšel jeho tiché chrápání.
A neslyšel tiché kroky, když tudy k Prameni snů přicházeli obyvatelé lesíka.

2. PŘED ÚSVITEM

Liefovi se zdál velice živý sen. Stál u staré studny na dvorku kovárny. Dvůr byl potemnělý a pustý. Musí být noc, pomyslel si. Matka s otcem budou v tuhle dobu uvnitř. Ale dům byl temný, a i když volal od dveří a pak znovu z

kuchyně, nikdo mu neodpovídal.

Zmatený, ale ještě ne vylekaný přešel do obývacího pokoje. Na nebi svítil měsíc v úplňku a jeho paprsky dopadaly oknem dovnitř. Závěsy nebyly zatažené. To bylo divné. A na zemi ležely věci: knihy a papíry byly poházené všude kolem. Jeho rodiče by doma nikdy nenechali takový nepořádek.

Ložnice byla prázdná, postel rozházená a neustlaná, všude se válelo oblečení. Na prádelníku stál džbán s uschlými květinami. Teď už věděl, že se něco stalo. S obavami znovu vyběhl ven. Měsíc osvětloval prázdný dvůr. Pootevřená vrata kovárny se pohupovala sem a tam. Byla na nich značka. Z té dálky nedokázal přesně rozeznat, co to je. S bušícím srdcem přešel blíž. A pak ji uviděl zcela zřetelně.

Lief se s trhnutím probral. Na čele měl krůpěje potu, rychle oddechoval a ruce se mu třásly. Ujišťoval sám sebe, že to byl jen sen, obyčejný sen. Není se čeho bát.

Pomalu si začal uvědomovat, že nebe nad ním zesvětlalo a hvězdy se už téměř vytratily. Skoro svítalo. Prospal celou noc. Ale — nezapomněla ho snad vzbudit Jasmína, která držela hlídku jako druhá?

Ohlédl se k místu, kde se večer Jasmína ukládala ke spánku. Stále tam ležela a potichu, pravidelně oddechovala. Krej byl schoulený vedle ní. A nedaleko seděl Barda opřený o strom, s hlavou svěšenou na prsou. Ten také tvrdě spal.

Lief se skoro rozesmál. Přestože si to pěkně naplánovali, nakonec všichni usnuli. Možná to tak bylo lepší. Potřebovali odpočinek jako sůl a naštěstí je v noci nic nevyrušilo.

Měl velikou žízeň. Potichu se vybalil z přikrývky, vstal a vyrazil mezi stromy k prameni. Šel bosky měkkou trávou, úplně neslyšně. To je další věc, která je na tomhle lesíku neobvyklá, uvědomil si — ze stromů jako by nepadalo žádné listí ani větve.

Už byl skoro u pramene, když to uslyšel: tlumené šplouchání. Někdo — nebo něco pilo z jezírka.

Lief přiblížil dlaň k rukojeti meče. Napůl se otočil, aby vzbudil Bardu s Jasmínou, ale byl už tak blízko u pramene, že mu připadalo hloupé, aby se aspoň nepodíval, kdo to přišel do lesíka. Zatajil dech, proplížil se kolem posledního stromu a vykoukl.

Nad vodou se skláněla jakási zaoblená silueta a žíznivě hltala. Bylo to nějaké zvíře — velké asi tak jako pořádný pes, ale mnohem kulatější. Lief přimhouřil oči, aby ho v pološeru viděl jasněji. Zvíře bylo sytě kaštanově hnědé. Zřejmě nemělo kožich, malá ouška mu přiléhala těsně k hlavě. Mělo krátké, tlusté zadní nohy a štíhlé přední packy. Kůže na zádech a na bocích byla nezvykle skvrnitá, zvrásnělá a zvlněná.

Co to je?

Udělal krok vpřed a v tutéž chvíli se zvíře napřímilo, otočilo se a uvidělo ho.

Lief pohlédl do širokých, vylekaných očí, na vousky strnulé leknutím, růžová otevřená ústa a malé přední packy stažené ve strachu k sobě a zaplavil jej ten nejpodivnější pocit klidu a pohody. Nedokázal to pochopit, ale jednu věc věděl jistě: tohle zvíře je neškodné, mírumilovné a hrozně vystrašené.

„Neboj se," řekl tichým, uklidňujícím hlasem, „neublížím ti."

Stvoření z něj nespouštělo oči. Ale Lief si všiml, že strach v jeho očích zčásti nahradila zvědavost.

„Neublížím ti," zopakoval. „Jsem přítel."

„Jak se jmenuješ?" zeptalo se ho stvoření pisklavým hlasem.

Lief prudce poskočil. Nenapadlo ho, že by to zvíře mohlo mluvit. „Jmenuji se Lief," řekl bez přemýšlení.

„Já jsem Maličká — chci říct Prin, mládě milů," řeklo to stvoření. Postavilo se a vyrazilo kolébavou chůzí k Liefovi. Krátké nohy ztěžka dusaly trávou, přední packy mělo pokrčené a ústa zkroucená do sladkého, důvěřivého úsměvu.

Liefovi úžasem klesla čelist. Zaplavila ho vlna vzpomínek. Není divu, že jím prostoupil ten pocit míru, když poprvé pohlédl Prin do tváře. Jak mohl nepoznat, kdo před ním stojí?

Mil! Tyhle legendární létající bytosti znalo každé dítě v Del. Vždyť on sám měl Montyho, se kterým spal od nejútlejšího dětství! Matka mu Montyho vyrobila z měkké hnědé látky vycpané slámou a za ta léta byl jeho mil už pořádně otřepaný a ošoupaný. Teď byl schovaný v šuplíku s dalšími poklady, dobře skrytý před zraky kamarádů, kteří by si z něj utahovali. Ale kdysi to býval Liefův důvěrník a utěšitel, kterého všude nosil s sebou. Kolikrát jenom si tehdy Lief přál, aby Monty obživl!

A dnes se to přání stalo skutečností, pomyslel si Lief. Mohl by to být Monty, kdo k němu právě kráčí trávou.

Ale vždyť — určitě mu přece říkali, že laskaví, dobrosrdeční milové už dávno vymřeli!? Dnes prý žijí jen ve starých pohádkách a obrázkových knížkách.

Lief polknul a na chvíli zauvažoval, zda se mu to celé nezdá. Ale Prin stála přímo před ním, v celé své velikosti. Teprve teď viděl, že přece jen má kožíšek — hedvábné chloupky, které připomínaly jemný hnědý mech. Složená křídla měla pokrytá stejně sametovou srstí. Toužil si je pohladit, aby zjistil, zda jsou také tak měkká, jak vypadají.

„Budeš si se mnou hrát, Liefe?" zeptala se Prin, zacukala vousky a poskakovala na špičkách. „Zahrajeme si na schovávanou?"

Pak si Lief uvědomil, že je ještě velmi mladá. A samozřejmě, že musela být! Když stála vzpřímeně, sahala mu sotva po ramena. Ale dospělí milové, jak mu v dětství tvrdili, byli tak velcí, že když je lidé v dávných dobách viděli na nebi, považovali je za draky a pokoušeli se je sestřelit.

„Kde máš rodinu?" zeptal se a rozhlédl se kolem. „Neměla by ses jich zeptat…?"

„Ještě se jim zdají sny!" řekla Prin opovržlivě. „Nevzbudí se, dokud slunce nebude vysoko na nebi. Vidíš?"

A ukázala na to, co měl Lief dosud za skupinu balvanů poházených mezi stromy. Ke svému úžasu teď viděl, že to vůbec nejsou kameny, ale milové, schoulení tak pečlivě, že z nich byl vidět jen ohnutý hřbet.

„Myslí si, že zůstanu stočená do klubíčka, dokud se neprobudí," řekla Prin polohlasně. „Ale to není spravedlivé. Já jsem nepoznala nic zajímavého, o čem bych mohla snít. Raději bych si hrála. Tak — ty se schovej a já budu zpívat.

Nebudu podvádět, slibuju! Budu zpívat pomalu, zavřu oči a zacpu si uši. Připraven? Tak jdi!“
Položila si packy přes oči a začala zpívat.
„Můžeš se skrýt, já tě najdu,
očima tě vypátrám…“
Liefovi okamžitě došlo, že tu písničku používají mláďata milů namísto počítání. Na konci písničky Prin otevře oči a bude čekat, že se někam schoval. Nechtěl ji zklamat, a tak rychle odběhl a schoval se za jedním ze stromů v nejhustší části lesíka.
Nebyla to nijak důmyslná skrýš, ale nechtěl se zatoulat daleko od místa, kde spali Jasmína s Bardou, a přinejmenším tak malé Prin dokáže, že je kamarád.
Přitisknutý ke kmeni stromu se musel usmát, když poslouchal její pisklavý hlásek, který právě dozpívával popěvek.

„…Můžeš se skrýt, já tě najdu,
mávnu křídly — už tě mám!
Můžeš se skrýt, já tě najdu.
Očima tě — úú!“

Ozval se přidušený výkřik a písnička přestala. Místo toho uslyšel výbuch hlasitého, krutého smíchu.
„Mám to!“ zaburácel nějaký hlas. „Ty, pomoz mi! Začíná se to vzpírat.“
Lief se zděšeně vyplížil zpoza stromu a hleděl k prameni. Dva Šedí strážci se tam skláněli nad rancem, který se zmítal na zemi. Ten ranec byla Prin.
Přehodili jí přes hlavu kabát a právě ji omotávali kolem dokola lanem.
„Kopni tu bestii, Tělo 4,“ zavrčel ten druhý. „To ji naučí.“
Lief potlačil výkřik, když Tělo 4 surově nakopl balík a ten vzápětí utichl.

3. ZLÉ ÚMYSLY
Lief udělal krok vpřed a pak sebou trhl, protože ho někdo chytil za paži. Byl to Barda, oči měl opuchlé od spánku. Jasmína stála hned za ním.
„Pojď pryč,“ zašeptal Barda. „Budou odpočívat a jíst. Můžeme být dávno pryč, než se znovu vydají na cestu.“
Lief rozhodně zavrtěl hlavou a stále upřeně hleděl na postavy u pramene. „Nemůžu odejít,“ sykl. „Nemůžu dovolit, aby zabili moji přítelkyni.“
Viděl, jak si Barda s Jasmínou vyměnili pohledy. Musejí si o něm myslet, že přišel o rozum. „Není čas na vysvětlování. Kde jsou puchýře?“ šeptl. „Jděte a přineste je.“
Jasmína beze slova zmizela mezi stromy. Možná si myslela, že Lief blázní, ale nedopustila by, aby se postavil Strážcům jen s mečem v ruce.
S Bardou v zádech se Lief začal plížit k prameni.
Přebíhal od stromu ke stromu, dokud nebyl velmi blízko od místa, kde ležela Prin.
„Prase k snídani,“ jásal Tělo 4. „To máme ale štěstí.“
„Není to prase,“ řekl ten druhý. „Podívej se na ty nohy.“
„No, každopádně je to tlustý. Pěkně si pošmáknem.“ Tělo 4 si protáhl záda, přešel k prameni a odšrouboval uzávěr své láhve.
„Vyčmuchali jsme tuhle vodu právě včas, Tělo 5,“ zavolal, obrátil láhev dnem vzhůru a zatřásl s ní, aby ukázal, že je úplně prázdná.
Lief slyšel, jak se Barda zprudka nadechl. „Jsou z oddílu Těl,“ zašeptal Barda. „Stejně jako…“
„Já vím,“ odpověděl mu potichu Lief. „Jako ti Strážci, co nás chytili v Ritmeru.“
Ruka na rukojeti meče se mu potila. Vědí nebo tuší Tělo 4 a 5, co se stalo jejich kolegům v Poušti zkázy? Převzali pátrání tam, kde Tělo 2 s Tělem 8 skončili, aby nezostudili svou četu?
Tělo 5 šel pomalu k prameni za svým druhem a hřbetem ruky si při tom mnul nos. „Páchne to tady klíšťatama,“ stěžoval si.
Lief zatajil dech.
„Ale ne těma našima.“ Tělo 4 se sehnul, aby si naplnil láhev. „Ty dvě naše šly se svým přítelem rovnou dál. Ten velkej škaredej, co mu říkali Glok, se sotva vleče. Můžeš cítit každej jeho krok. Ten tudy nešel.“
Liefovi divoce bušilo srdce. Takže Zmar skutečně vysvobodil Gloka a Neridu, jak měl v plánu. Tělo 4 a 5 museli unést Gloka s Neridou. Teď je pronásledují tak, jako Tělo 2 s Tělem 8 pronásledovali jeho, Bardu a Jasmínu.
Oba Strážci stáli čelem k prameni. Teď byla příhodná chvíle pokusit se dostat Prin pryč. Lief se nervózně ohlédl přes rameno. Kde je Jasmína s těmi puchýři?
„Do večera je máme,“ řekl sebejistě Tělo 5. Klekl si vedle Těla 4 a také si plnil láhev. „Oba dva i toho, co jim pomohl utéct. A nepostaráme se, aby za to draze zaplatil?“
„Užijem si s ním trochu zábavy,“ souhlasil ten druhý.
Strážci se zasmáli a sehnuli se, aby se napili. Hlasitě při tom hltali a šplouchali.
Lief věděl, že už nemůže čekat. Nemohl propásnout tuhle šanci. Nevšímal si toho, že se ho Barda snaží zadržet. Vyrazil vpřed, popadl bezvládnou Prin a snažil se ji odtáhnout pryč.
Později proklínal sám sebe za tu nerozvážnost. Myslel si totiž, že Prin je v bezvědomí. Ale ona byla zcela při smyslech, jen ležela strnulá strachy. Jakmile na sobě ucítila neznámé ruce, zakvičela hrůzou.
Strážci byli okamžitě na nohou, otočili se s pusou plnou vody a už měli v mokrých rukou nachystané puchýře a praky.

Uviděli, jak se Lief sklání nad Prin, a s vrčením se hnali přímo k nim.
„Liefe! Utíkej!“ Barda se vrhnul vpřed, aby ho odstrčil z cesty. Ale Lief stál na místě jako zkamenělý. S otevřenou pusou zíral před sebe.
Strážci najednou vykřikli. Zapotáceli se a zastavili. Z nohou jim vyrašily kořeny, které se zapustily do země. Nohy se jim stahovaly k sobě, až srostly do tvrdého kmene. Jejich tělo, paže a krk se natahovaly k nebi a kůží, která se měnila v hladkou kůru, si prorážely cestu bledé listy.
Během chvilky na jejich místě stály dva stromy — stejně tiché, nehybné a dokonalé jako ty ostatní. Lesík se rozrostl.
Jasmína přiběhla s Fillim, který jí vystrašeně švitořil na rameni. „Ty kameny ožívají!“ lapala po dechu. „Blíží se sem!“
*
O půl hodiny později seděli Lief, Barda a Jasmína, stále ještě omráčení, v hloučku s ohromnými mily. Filli zíral s vykulenýma očima na veliká stvoření. Prin si musela vlézt do matčina vaku, i když proti tomu halasně protestovala.
„Musíš zůstávat schoulená, dokud se neprobudíme, Maličká!“ hubovala ji matka. „Kolikrát ti to mám říkat? Teď vidíš, co se stalo. Ti zloduši tě mohli zabít!“
„Napili se té vody, mami,“ namítala nevrle Prin z hlubin jejího vaku. „Věděla jsem, že to udělají.“
„Nemohla jsi vědět, že se napijí dřív, než ti stačí ublížit!“ zlobila se matka. „A nehýbej se! Máš pěkně pohmožděný bok.“
„My jsme tu vodu také pili!“ zvolal Barda, který užasle přelétával pohledem z milů k nehybným stromům.
Prin vykoukla z vaku a zacukala vousky. „Kdo nemá zlé úmysly, může pít a nic zlého se mu nestane,“ odrecitovala. Očividně opakovala něco, co ji učili.
Matka si jí ale nevšímala a obrátila se k Bardovi. „Věděli jsme, že máte dobré srdce, když jste se napili z pramene a nic se vám nestalo,“ řekla pomalým, hlubokým hlasem. „Měli jsme jistotu, že nám neublížíte, a tak jsme pokojně snili celou noc — netušili jsme, že vás naše mládě ráno vystaví takovému nebezpečí. Je nám to líto.“
Barda se poklonil. „Byl to můj přítel, kdo té malé pomohl,“ řekl a ukázal na Liefa. „Ale pokud jde o mě, je mi ctí, že vás poznávám. V životě mě ani nenapadlo, že někdy uvidím mily.“
„Už je nás málo,“ řekl starý mil, který stál vedle Prininy matky. „Od té doby, co jsme opustili naši Horu…“
„Horu děsu! Žili jste dřív na Hoře děsu? Proč jste odešli?“ přerušil ho Lief, který už nevydržel mlčet.
Starý mil se zarazil a významně pohlédl na Bardu.
Barda se usmál. „Jak vidíte, také dohlížím na nějaká ta mláďata,“ řekl, což Liefa rozladilo. „Prosím, promiňte to vyrušení a pokračujte.“
„Gnómové z Hory děsu nás odjakživa pronásledovali,“ řekl ten starý. „Ale jejich šípy nám nemohly příliš ublížit. Nebezpeční pro nás byli především Šedí strážci a Vralové, kteří tam přicházeli ze Země stínů. Ale kdysi dávno se něco změnilo…“
Mil sklonil hlavu.
„Gnómové si začali špičky šípů namáčet do jedu,“ řekla Prinina matka, která se chopila vyprávění. „Měl smrtící účinky a zabíjel rychle a bolestivě. Mnozí z nás zemřeli.“ Její hlas zeslábl v šepot. „Byly to hrozné časy. Já byla tehdy ještě malá. Ale pamatuji si to.“
Ostatní milové přikývli a šuškali si mezi sebou. Nepochybně si to pamatovali i oni.
„Nás pár, co jsme zbyli, nakonec rozhodlo, že už na Hoře nemůžeme dál zůstat,“ zabručel starý mil. „Tenhle lesík býval naším domovem přes zimu — příhodné místo pro dorůstající mladé. Teď jsme tu po celý rok a naši Horu navštěvujeme jen ve snu — díváme se na bulongy, posloucháme bublání potůčků a vnímáme ten sladký, chladivý vzduch.“
Milové posmutněli. Dlouho bylo ticho. Jasmína se znepokojeně zavrtěla.
„Dnes v noci jsem měla divný sen,“ řekla se zřejmou snahou trochu tím vyprávěním povzbudit posmutnělou sešlost. „Zdálo se mí, že vidím toho muže, co si říká Zmar. Stál v jeskyni plné lidí. Byl tam ten chlapec Dain — a Nerida, Glok a spousta dalších. Glok hltal polévku, až mu stékala po bradě. Volala jsem na ně, ale oni mě neslyšeli. Působilo to tak opravdově!“
Starý mil na ni pohlédl. „Ještě to nechápeš? Bylo to opravdové,“ řekl. Mávl packou k prameni. „Tohle je Pramen snů. Kohokoli nebo cokoli si představíš, když z něj piješ, to pak v duchu navštívíš ve spánku.“
„My sami navštěvujeme naši Horu noc co noc,“ dodala Prinina matka, když se zdálo, že Jasmína pochybuje. „Je pro nás velikou útěchou, vidět ji takovou, jaká je dnes. Je tam hustý porost bulongů — mnohem hustší než kdysi. Samozřejmě nemůžeme jíst jejich šišky, ale aspoň jsme tam a všichni spolu.“
„Já ne!“ protestovala hlasitě Prin. „Já tam nemůžu. Nikdy jsem Horu neviděla! Neznám to nikde jinde, jenom tady. Takže si nemám o čem nechat zdát. Je to nespravedlivé!“
Matka se nad ni sklonila a šeptem ji utěšovala. Ostatní dospělí se jeden na druhého smutně podívali.
„To, co jsem viděla ve snu, bylo skutečné?“ zalapala po dechu Jasmína.
„Takže Zmar, Nerida a Glok bezpečně dorazili do pevnosti Hnutí odporu!“ zvolal Barda. Spokojeně pohlédl k dvěma novým stromům u pramene. „A teď už je ani nebudou obtěžovat žádní Strážci.“
Zazubil se. „Mně se zdálo o Manusovi a Raladech. Stál jsem u potoka v jejich podzemním městě. Zpívali a dařilo se jim dobře. Je dobré to vědět.“
Ale Lief jen mlčky seděl jako omráčený. Pamatoval si svůj sen a pomalu si uvědomoval, že i ten byl pravdivý.

4. PLÁN

Nakonec se shromáždění milů rozešlo a zvířata se vydala napást se trávy, která rostla kolem stromů.
„Jediné, co tu máme, je tahle tráva,“ vysvětlila Prinina matka Liefovi s Bardou a Jasmínou, když se lopotila pryč s těžkým mládětem ve vaku. „Je sice dostatečně výživná, ale už nás omrzelo, jak je sladká, a toužíme po listech a šiškách

bulongů. Listy stromů v tomhle lesíku se nedají jíst. Nejsou živé.“
Krej, usazený na Jasmínině paži, znechuceně zakrákal. „Krej od začátku věděl, že s těmi stromy něco není v pořádku,“ řekla Jasmína a zachvěla se, když se rozhlédla kolem sebe. „Není divu, že mlčí. Je to příšerné pomyšlení, že tu stojí beze změny celá staletí.“
„A my jsme měli štěstí, že jsme přežili zkoušku zdejšího pramene,“ řekl Barda zasmušile. „Jinak bychom teď stáli mezi nimi.“
Lief dlouho nepromluvil. Když odešel i poslední mil, obrátila se k němu Jasmína.
„Co se děje?“ dožadovala se. „Všechno je přece v pořádku.“
„Všechno ne,“ zamručel Lief. „Moji rodiče…“ zarazil se a zoufale polkl, aby potlačil slzy.
„Jarred a Anna?“ vykřikl rozrušeně Barda. „Co jsi…?“ Najednou se jeho výraz změnil a tvář se mu naplnila obavami, když mu to došlo. „Měl jsi sen!“ zvolal. „Liefe…“
Lief pomalu přikývl. „Kovárna je opuštěná,“ řekl potichu. „Na bráně je znamení Pána stínů. Myslím — myslím, že jsou mrtví.“
Na Bardu padl strach a zármutek. Zoufale hleděl na Liefa. Pak pevně sevřel rty. „Mnohem pravděpodobnější je, že nejsou mrtví, ale ve vězení,“ řekl. „Nesmíme ztrácet naději.“
„Být vězněm Pána stínů je horší než smrt,“ zašeptal Lief. „Otec mi to mnohokrát říkal. Vždycky mě varoval…“ Slova se mu zadrhla v hrdle, když si zakryl obličej rukama.
Jasmína ho rozpačitě objala a Filli mu vyskočil na rameno a otřel se mu o tvář měkkým kožíškem. Krej žalostně zaskřehotal. Ale Barda zůstal stát stranou, protože i on sám bojoval s obavami a dojetím.
Nakonec Lief zvedl hlavu. Tvář měl úplně bledou. „Musím se tam vrátit,“ řekl.
Barda zavrtěl hlavou. „Nesmíš.“
„Musím!“ trval Lief rozzlobeně na svém. „Jak mám jít dál, když to vím?“
„Nevíš nic, jen to, že kovárna je prázdná,“ řekl Barda klidně. „Jarred s Annou mohou být v žaláři paláce v Del. Mohou být v Zemi stínů. Mohou se někde skrývat. Nebo, jak už jsi řekl, mohou být mrtví. Ale ať jsou kdekoli, ty jim nemůžeš nijak pomoci. Tvé poslání je tady.“
„Neříkej mi nic o poslání!“ vykřikl Lief. „Jsou to mí rodiče!“
„Jsou to mí přátelé,“ řekl Barda stále tím bezvýrazným hlasem. „Moji blízcí a jediní přátelé, Liefe. Znal jsem je dřív, než ses narodil. Vím, co by ti řekli, kdyby mohli. Řekli by ti, že naše pátrání je také jejich pátráním. Prosili by tě, abys ho nevzdával.“
Liefův hněv pohasl a vystřídal ho těžký zármutek. Pohlédl Bardovi do tváře a za strnulou maskou rozpoznal bolest.
„Máš pravdu,“ zamumlal. „Promiň.“
Barda mu položil ruku na rameno. „Jedno je jisté,“ řekl. „Čas je teď nejdůležitější. Musíme se co nejrychleji dostat k Hoře děsu.“
„Nedokážu si představit, že bychom mohli putovat rychleji než dosud,“ vložila se do toho Jasmína.
„Pěšky ne,“ souhlasil Barda. „Ale mám plán.“ Tvář měl zastřenou zármutkem, ale přesto dokázal vykouzlit malý úsměv.
„Proč mají milové snít o domově, když ho mohou spatřit na vlastní oči? Proč bychom měli chodit, když můžeme letět?“
*
Barda velice dlouho rozmlouval s mily. Hovořil přesvědčivě. Ale teprve za soumraku se mu konečně podařilo přemluvit tři z nich, aby je odnesli k Hoře děsu.
Ti tři, kteří souhlasili, byli Merin, Alsa a Bruna. Patřily k největším ve skupině a všechny byly samice, protože pouze ty mají vaky, ve kterých by někoho mohly nést.
Každá z nich souhlasila z jiného důvodu: Merin se stýskalo, Alsa zas měla dobrodružnou povahu a Bruně připadalo, že milové jsou něco dlužní Liefovi za jeho snahu zachránit Prin.
„Je to náš drahoušek,“ vysvětlovala Bruna. „Jediné mládě, které se nám narodilo od té doby, co jsme odešli z naší Hory.“
„Je to proto, že potřebujeme tamní vzduch a bulongy, aby se nám dobře vedlo,“ zvolala Merin. „Tady jen přežíváme. Na naší Hoře můžeme růst a mít mladé. Měli jsme se vrátit už dávno.“
„Vrátit, abychom zemřeli? Co to říkáš za hlouposti, Merin!“ okřikl ji starý mil, kterého pěkně rozzlobilo, že se ty tři nechaly přemluvit. „Pokud se ty, Alsa a Bruna skutečně vrátíte na Horu děsu, určitě vás tam zabijí. Pak bude ještě o tři mily méně a my budeme oplakávat další tři mrtvé.“
„K čemu to bude, když tu zůstaneme a budeme umírat pomalu?“ odsekla Alsa a zvedla při tom ohromná křídla. „Bez mláďat, která by pokračovala v našem rodu, nemáme budoucnost. Milové končí. Raději zemřu rychle a pro dobrou věc, než abych tady skomírala.“
„Máme své sny,“ namítla tiše Prinina matka.
„Už mám snění plné zuby!“ vykřikla Alsa.
„A já nemůžu snít vůbec!“ zapištěla Prin. Přiběhla k Alse a sepjala tlapky. „Vezmi mě s sebou k Hoře, Also,“ žadonila. „Pak ji uvidím i já a budu moct snít spolu s vámi, když budete spát.“
Alsa zakroutila hlavou. „Ty nemůžeš jít, Maličká, máš pro nás velkou cenu. Ale pomysli na tohle: můžeš snít o nás. Pak uvidíš, kde jsme a co děláme. Copak to nebude právě tak hezké, jako kdybys sama cestovala?“
Prin si to však očividně nemyslela, protože začala naříkat a plakat, a nedala nic na matčiny příkazy a prosby. Nakonec ji matka odehnala pryč, ale dokonce i když byly z dohledu, jejich dohadování bylo stále slyšet mezi stromy. Ostatní milové vypadali sklíčeně.
Ten starý se zamračil. „Vidíte, co jste způsobili?“ zamručel k Bardovi, Liefovi a Jasmíně. „Než jste přišli, žili jsme tu pokojně a šťastně. Teď je mezi námi zloba a Maličká je nešťastná.“

„Není to čestné, ze všeho obviňovat cizince, Krene," protestovala Bruna. „Merin, Alsa i já poletíme na Horu ze své vlastní svobodné vůle."
„To je pravda," řekla potichu Merin. „A Maličká jen říká to, co říkala už dávno, Krene. Čím bude starší, tím to bude říkat častěji. Její život tady, bez stejně starých kamarádů, je pro ni příliš poklidný. Tolik se podobá Alse — má tak živou a dobrodružnou povahu."
„A na rozdíl ode mě neměla nikdy sny, které by ji ukonejšily," podotkla Alsa. Její jasné oči se obrátily k Jasmíně, Liefovi a Bardovi. „Myslím, že musím cizincům naopak poděkovat, že narušili můj klid," dodala. Dnes jsem konečně pocítila, že zase žiju."
Kren se napřímil. Vrásčitou tvář s bílými vousy a vybledlýma očima plnýma touhy měl obrácenou k Hoře. Slunce už sklouzlo za obzor, když konečně promluvil.
„Samozřejmě máte pravdu, vy všichni," řekl neochotně. „A když to musí být, tak to tak bude. Jen se modlím, ať se vám nic nepřihodí, a prosím vás, abyste byly opatrné a vrátily se k nám co nejrychleji."
„Vrátíme se," slíbila Alsa. Pak se usmála. „Teď se ještě napiju z pramene, ale na noc už ne. Budu spát jen zlehka. Jedna z nás musí být vzhůru, aby zítra ráno vzbudila ostatní. Musíme vyrazit před svítáním."

5. NEPŘÍTEL
Té noci měl Lief další sen. Pečlivě se na něj připravil, zhluboka se napil z pramene a myslel při tom na otce a matku. Pokud jsou mrtví, je lepší to vědět, říkal si. A jestli jsou naživu, můžu teď zjistit, kde jsou.
Když se spolu se svými společníky připravoval ke spánku, byl zamlklý a napjatý z pomyšlení na to, co zanedlouho zjistí. Bardovi s Jasmínou o svých plánech nic neřekl, ale oni to asi tušili, protože mu jen krátce popřáli dobrou noc a jinak mlčeli. Lief jim byl za to vděčný. Tomuhle se musel postavit sám, a kdyby o tom mluvil, ničemu by to nepomohlo.
Spánek stále nepřicházel. Dlouho zůstával vzhůru a vleže hleděl na noční oblohu. Ale nakonec ho ospalost způsobená vodou z pramene přece jen přemohla. Tentokrát sen přišel téměř okamžitě. První, co vnímal, byl ten zápach — zápach vlhkosti a hniloby. Pak se ozvaly zvuky — někde poblíž sténali a křičeli lidé, jejichž zastřené hlasy se strašidelně rozléhaly všude kolem. Bylo tu dost šero.
Jsem v hrobce, pomyslel si se záchvěvem hrůzy. Pak ale jeho oči přivykly tmě a on uviděl, že je v žaláři. Na zemi v rohu seděla postava se skloněnou hlavou.
Byl to jeho otec.
Lief úplně zapomněl, že v cele je pouze jeho duch, vykřikl, přiběhl ke skrčené postavě a chytil ji za paži. Jeho ruce však tím tělem projely, jako by to byl vzduch. Otec zůstal ztrápeně shrbený, zjevně nic neslyšel ani necítil. Liefovi se do očí nahrnuly horké slzy a znovu zavolal. Tentokrát se otec pohnul a zvedl hlavu. Díval se přímo na Liefa, s mírně zamračeným, zmateným výrazem ve tváři.
„Ano, otče, ano! Jsem to já!" volal Lief. „Slyšíš mě! Co se stalo? Kde to jsme? Je maminka…?"
Ale jeho otec si jen zhluboka povzdechl a znovu svěsil hlavu. „Asi blouzním," zamumlal si smutně sám pro sebe.
„To není sen!" vykřikl Lief. „Jsem tady! Otče…"
Otec prudce zvedl hlavu. V zámku dveří od cely zarachotil klíč. Lief se otočil, když se dveře se skřípotem otevíraly. Stály tam tři postavy — vysoký, hubený muž v dlouhém hávu a za ním dva vysocí strážci s hořícími pochodněmi. Na chvíli Liefa zachvátila panika v domnění, že slyšeli jeho výkřiky. Ale ihned si uvědomil, že tito muži o jeho přítomnosti nic netuší stejně jako jeho otec.
„Tak, Jarrede!" Muž v dlouhém hávu si vzal pochodeň od jednoho ze strážných a přešel do středu cely. Ve světle mihotavého plamene měl ostře řezanou tvář, s hluboce zastíněnými lícními kostmi a úzkými krutými ústy.
„Prandin!" vydechl Liefův otec.
Liefovi se rozbušilo srdce. Prandin? Vrchní rádce krále Endona, tajný sluha Pána stínů? Ale ten má být přece mrtvý!? Určitě…
Muž se usmál. „Kdepak Prandin, kováři," ušklíbl se. „Prandin se zabil pádem z věže tohoto paláce před více než šestnácti lety — toho dne, kdy Pán prohlásil tuto zemi za své království. Prandin byl neopatrný — anebo smolař. Možná o tom něco víš?"
„Nevím nic."
„To se uvidí. Ale tam, kde jeden zemře, zaujme jeho místo vždy někdo další. Pánovi se líbí tato tvář a postava. Rozhodl se ji opakovat v mojí osobě. Jmenuji se Ladem."
„Kde je moje žena?"
Lief zatajil dech. Hubený muž se ušklíbl.
„Rád bys to věděl, co? Možná ti to řeknu — pokud odpovíš na mé otázky."
„Jaké otázky? Proč jste nás sem odvedli? Neudělali jsme nic špatného."
Ladem se obrátil ke dveřím, kde stály stráže a pozorně je sledovaly. „Nechte nás o samotě!" přikázal jim. „Budu vězně vyslýchat sám."
Stráže přikývly a odešly.
Jakmile byly dveře pevně zavřené, hubený muž něco vytáhl z útrob svého pláště. Malou bleděmodrou knížku.
Byl to Kouzelný pás Deltory, kniha, kterou Jarred jednou našel skrytou v zámecké knihovně. Kniha, kterou Lief v dospívání sám častokrát pročítal a která ho naučila tolik o silách Kouzelného pásu a jeho drahokamů.
Lief se zavrtěl, když ji uviděl v rukou toho muže. Tolik ji chtěl Lademovi vytrhnout a ochránit otce před jeho krutým posměchem. Ale byl úplně bezmocný. Mohl jen stát a dívat se.
„Tuhle knihu našli ve tvém domě, Jarrede," řekl Ladem. „Jak se tam dostala?"
„Nepamatuji se."

„Možná ti mohu pomoci. Známe ji. Pochází ze zámecké knihovny.“
„Jako mladík jsem žil v paláci. Možná jsem si ji vzal s sebou, když jsem odcházel. Už je to tak dávno. Nevím.“
Ladem poklepával na knihu kostnatými prsty. Z tváře mu nemizel krutý úsměv.
„Pán si myslí, že jsi nás podvedl, Jarrede,“ řekl. „Myslí, že jsi zůstal ve spojení se svým hloupým mladým přítelem, králem Endonem, a nakonec pomohl jemu, jeho pitomé nevěstě a jejich nenarozenému spratkovi utéct.“
Liefův otec zavrtěl hlavou. „Endon byl natolik hloupý, že uvěřil, že jsem ho zradil,“ řekl tichým, vyrovnaným hlasem. „Nikdy by se na mě neobrátil s žádostí o pomoc a já bych mu ji ani neposkytl.“
„To jsme si mysleli. Ale teď si tím nejsme tak jistí. V království se dějí divné věci, kováři. Věci, které se mému Pánovi vůbec nelíbí.“
Lief zahlédl v otcových sklopených očích náhlý záblesk naděje. Rychle pohlédl na Ladema. Viděl jej také?
Viděl. Oči se mu chladně zableskly, když pokračoval.
„Někteří spojenci, kterých si Pán velmi cenil, byli krutě zabiti. A jisté — zboží, taktéž Pánem ceněné, bylo ukradeno,“ pokračoval Ladem. „Máme podezření, že král Endon je stále ještě naživu. Obáváme se, že se naposledy marně snaží znovu získat své království. Co o tom víš?“
„Nic. Stejně jako všichni v Del jsem přesvědčený, že Endon je mrtvý. Tak nám to řekli.“
„Jistě.“ Ladem se odmlčel. Pak se sklonil a přiblížil tvář a zapálenou pochodeň k muži na podlaze. „Kde je tvůj syn, Jarrede?“ vyštěkl.
Liefovi vyschlo v ústech. Díval se, jak jeho otec zvedl oči. Zabolelo ho u srdce, když uviděl hluboké vrásky vyčerpání, bolesti a zármutku v milované tváři, která se tolik podobala té jeho.
„Lief opustil náš dům před řadou měsíců. Kovářské řemeslo ho nudilo. Dával přednost bláznivému pobíhání s přáteli po městě. Nevíme, kde je. Proč se na něj ptáte? Zlomil své matce srdce a mně taky.“
Lief užasl nad otcovou odvahou. Otcův hlas byl pronikavý a naříkavý — hlas raněného rodiče, nic víc. Jeho otec, vždy tak pravdomluvný, lhal, jako by se pro to narodil, odhodlaný chránit svého syna a jeho poslání za každou cenu.
Ladem zblízka zkoumal zoufalý obličej. Nechal se oklamat, nebo ne?
„Říká se, že chlapec přibližně stejného věku jako tvůj syn je jedním ze tří zločinců, kteří se potloukají krajinou a pokoušejí se zvrátit Pánovy záměry,“ řekl pomalu. „Je s ním děvče a dospělý muž. Letí s nimi černý pták.“
„Proč mi to říkáte?“ Muž na podlaze se nepokojně pohnul. Zdál se být jen netrpělivý. Ale Lief, který ho tak dobře znal, poznal, že soustředěně naslouchá. Nepochybně si lámal hlavu nad tou dívkou a černým ptákem. Nevěděl nic o Jasmíně a Krejovi ani o tom, co se přihodilo v Lesích hrůzovlády.
„Tenhle chlapec,“ pokračoval Ladem, „by mohl být tvůj syn. Ty jsi zmrzačený a možná jsi ho poslal místo sebe na nějakou beznadějnou výpravu. Ten muž — by mohl být Endon.“
Liefův otec se zasmál. Jeho smích zněl naprosto přirozeně. Což také byl, pomyslel si Lief. Bylo to směšné, zaměňovat Bardu s křehkým, umírněným Endonem.
Ladem sevřel úzké rty do tvrdé linky. Sklonil plamen Pochodně, až se nebezpečně třepotal před očima smějícího se muže.
„Dávej si dobrý pozor, Jarrede,“ zavrčel. „Nepokoušej mou trpělivost příliš dlouho. Tvůj život je v mých rukou. A nejenom ten tvůj.“
Smích ustal. Lief zaskřípal zuby, když viděl, jak jeho otec znovu svěsil hlavu.
Ladem šel ke dveřím. „Vrátím se,“ řekl potichu. „Přemýšlej o tom, co jsem ti řekl. Příště, až za tebou přijdu, budu čekat odpovědi. Pokud jsi udělal to, z čeho tě podezíráme, pouhá bolest tě nedonutí říci pravdu. Ale možná bolest někoho, koho miluješ, tě přesvědčí spíš.“
Zvedl pěst a zabušil na dveře. Ty se otevřely, on vyšel a zabouchl je za sebou. Klíč v zámku se otočil.
„Otče!“ volal Lief na postavu shrbenou u zdi. „Otče, nezoufej. Máme už čtyři drahokamy. A teď míříme k Hoře děsu, abychom našli pátý. Postupujeme, co nejrychleji to jde!“
Ale jeho otec jen nehybně seděl a slepě zíral do tmy. „Jsou naživu,“ zašeptal. „Naživu a daří se jim!“
Oči mu zářily. Když zaťal pěsti, zarachotily řetězy. „Ach, Liefe, Bardo — hodně štěstí! Já vedu svůj boj tady, nejlépe, jak umím. Vy musíte bojovat ten svůj. Myslím na vás a žehnám vám!“

6. ODLET

Liefa probudily hlasy. Skoro svítalo. Jasmína s Bardou už byli vzhůru, připravovali si zbraně a připínali si nádoby s puchýři k opaskům. Alsa, Merin a Bruna se vracely od pramene. Lief ležel bez hnutí a vzpomínal na svůj sen. I když musel spát celé hodiny od chvíle, kdy sen skončil, každý detail si jasně pamatoval.
Jako by ho k zemi tlačilo hrozné závaží. Bylo to břemeno nebezpečí a bolesti, kterým je vystaven jeho otec, i tíha strachu o matku. Pak si ale vzpomněl na otcovy rozzářené oči a jeho poslední slova.
Já vedu svůj boj tady, nejlépe, jak umím. Vy musíte bojovat ten svůj…
Lief se posadil a odhodlaně ze sebe setřásl chmury.
„Jarred s Annou vždycky věděli, že se to může stát.“ Barda stál vedle něj. Tvář měl zachmuřenou a ustaranou.
„Viděl jsi otce?“ zvolal Lief a vyskočil na nohy. „Ty také?“
Posbírali své přikrývky, přehodili si je přes rameno a za tichého hovoru se společně vydali k prameni. Jasmína šla za nimi a poslouchala.
„Měl jsem sen, jakmile jsem usnul,“ řekl Barda. „Věděl jsem, že určitě plánuješ to samé, Liefe, ale chtěl jsem na vlastní oči vidět, jak se Jarredovi vede. Zjistil jsem jen málo, ale viděl jsem ho. Seděl opřený o stěnu žaláře — v řetězech.“ Při té vzpomínce sevřel pěsti. „Nemohl jsem nic udělat. Kdybych mu tak mohl říct…“
„Ví to!“ zvolal Lief. „Ví, že se nám naše hledání daří. Dodalo mu to naději.“

„On tě slyšel?“
„Ne. Zjistil to jinak.“
Došli k prameni. Zatímco spěšně snídali sušené ovoce a suchary namáčené ve sladké vodě, Lief vyprávěl o Lademově návštěvě v cele. Barda se chmurně pousmál, když slyšel, že ho mají za krále Endona.
„Má drahá stará matka by byla pyšná, kdyby to slyšela,“ řekl. „Takže si nevšimli zmizení žebráka, který polehával před branami kovárny?“
„Ne,“ řekl Lief. „A pokud ano, myslí si, že ses prostě přesunul jinam ve městě.“ Zamračil se. „Ale se mnou je to jiné. Jakmile získali dojem, že se něco děje, přišli do kovárny kvůli otcově minulosti. Zjistili, že jsem pryč. Prohledali dům…“
„A našli tu knihu,“ zabručel Barda. „Dávno jsem Jarredovi říkal, že by ji měl zničit. Ale on to nechtěl udělat. Říkal, že je příliš důležitá.“
Lief za sebou zaslechl nepatrný zvuk a otočil se. Jasmína si natahovala ruksak. Rty měla semknuté a v očích smutek. Tušil proč.
„Mně se dnes v noci o ničem nezdálo,“ řekla v odpověď na nevyslovenou otázku. „Pokoušela jsem se představit si svého otce, když jsem pila z pramene, ale byla jsem tak malá, když ho odvedli, že si nevybavím jeho tvář. Dnes je to pro mě jen nejasná šmouha. Takže — propásla jsem svou šanci.“
„To je mi líto,“ zamumlal Lief.
Pokrčila rameny a přehodila si vlasy dozadu. „Možná je to tak nejlepší. Otec byl tolik let ve vězení. Kdo ví, čím vším prošel? Trápilo by mě vědomí, že mu nemůžu nijak pomoct. Je lepší myslet si, že je mrtvý, stejně jako matka.“
Prudce se otočila. „Raději byste si měli pospíšit. Těmihle zbytečnými řečmi jen ztrácíme čas.“
Odkrášela spolu s Krejem, který letěl vedle ní. Barda s Liefem si rychle sbalili ruksaky a následovali ji. Oba věděli, jak velké utrpení se skrývá za Jasmíninou hrubostí. A oba si přáli, aby jí mohli pomoci.
Nedalo se s tím však nic dělat. Nebylo nic, co by se dalo udělat pro Jasmínu, jejího otce nebo pro Liefovy rodiče či další z tisíců obětí krutostí Pána stínů. Jedině…
Jedině to, co děláme teď, pomyslel si Lief, když se blížil k místu za lesíkem, kde čekali milové s Jasmínou. Kouzelný pás je naším posláním. Až bude úplný — až se najde Endonův následník a Pán stínů bude svržen — pak budou všichni vězni volní.
*
Milové čekali za stromy na vrcholku travnatého kopce. Všichni se tam shromáždili, aby se s poutníky rozloučili, všichni kromě Prin.
„Maličká nepřijde,“ vysvětlovala její matka. „Omlouvám se za ni. Obvykle se nezlobí tak dlouho. Ale tentokrát je to jiné.“
„Tentokrát je to zklamání příliš veliké,“ zamumlala Alsa. „Chudák Maličká. Úplně jí rozumím.“
Merin letmo pohlédla k nebi, které se pomalu rozjasňovalo, a otočila se k Bardovi. „Poletíš se mnou, protože jsem největší,“ řekla zdvořile. Očividně už se nemohla dočkat, až vyrazí.
Barda poněkud úzkostlivě vlezl do jejího vaku. Lief se při tom pohledu musel pousmát a mnozí z přihlížejících milů se navzdory svým obavám rozesmáli nahlas.
„Jaké to máš veliké děťátko, Merin,“ zvolala Prinina matka. „A jak rozkošné!“
Barda i Merin však zachovali důstojný klid.
Lief měl jet s Alsou a Jasmína s Brunou, která byla nejmenší z těch tří. Postupně si vlezli do vaků, zatímco Filli vzrušeně štěbetal Jasmíně na rameni. Zjevně mily obdivoval a byl nadšený, že může být tak blízko jednoho z nich.
Alsin vak byl teplý a sametově hebký. Zprvu se Lief bál, že jí svou váhou ublíží, ale brzy mu došlo, že jeho obavy byly zbytečné. „V době, kdy mládě nadobro opouští matčin vak, je mnohem těžší než ty,“ ujistila ho Alsa. „Buď klidný.“
Ale klid bylo to poslední, co zakrátko Lief cítil. Už předtím uvažoval, jak se tak těžká stvoření vznesou ze země. Poznat to na vlastní kůži bylo strašlivé.
Postup byl celkem jednoduchý. Alsa, Merin a Bruna se postavily do řady, roztáhly ohromná křídla a pak se rozběhly co nejrychleji dolů z kopce. Jejich pasažéři, se kterými to nelítostně otřásalo, se mohli jen držet a lapat po dechu. Pak náhle spatřili, co je před nimi. Hnali se přímo k okraji srázu.
Lief vykřikl a zavřel oči, když se Alsa vrhla do volného prostoru. Na pár chvil ho zachvátila závrať a panika, když mu nad hlavou ztěžka mávala křídly. Pak ucítil, že stoupají a do tváře se mu opírá nápor studeného vzduchu. Uvědomil si, že zvuk křídel se ustálil do pravidelného rytmu. Otevřel oči.
Země pod nimi vypadala jako kobereček sešitý z barevných kousků, vyšívaný malými stromy a úzkými klikatými pěšinami. Hora děsu se už konečně zdála být blíž. Stále byla zamlžená, ale už vypadala větší, temnější a hrozivější než předtím. Za ní se vrásnil horský masiv, který tvořil hranice se Zemí stínů. Ta se také zdála být blíž.
„Jak dlouho potrvá, než doletíme k Hoře?“ snažil se Lief překřičet hluk větru.
„Až se setmí, budeme muset zastavit,“ zavolala Alsa.
„Ale pokud tohle pěkné počasí vydrží, měli bychom tam dorazit zítra.“
Zítra! Pomyslel si Lief. Zítra se chtě nechtě dozvíme, zda gnómové na Hoře děsu stále na nebi vyhlížejí mily. Pokud ano, bude to znamenat naši smrt. Sestřelí Alsu, Merin i Brunu a my se s nimi zřítíme na zem.
Zachvěl se. Rukou zabloudil k Pásu, který měl kolem beder, a prsty zlehka přejel přes čtyři drahokamy zasazené na svém místě. Hřály ho na dotek: topas, symbolizující věrnost, rubín štěstí, opál naději a tajemný lazurit, nebeský kámen. Určitě bude všechno dobré, ujišťoval sám sebe. Určitě nás všechny tyhle drahokamy ochrání. Ale přestože se takto ujišťoval, stále se mu vracela na mysl slova z Kouzelného pásu Deltory.

† Každý drahokam má své vlastní síly, ale všech sedm dohromady vytváří kouzlo, jež je mocnější než součet jeho částí.

Pouze úplný Kouzelný pás, který oblékne Adinův právoplatný následník tak, jak jej Adin vyrobil, má moc porazit Nepřítele.

Varování bylo jasné. Drahokamy, které dosud Lief a jeho společníci získali, jim mohou na jejich cestě pomoci, ale nedokáží je ochránit.
Lief si dával veliký pozor, aby se jeho prsty dlouho nedotýkaly opálu. Nechtěl nahlédnout do budoucnosti. Pokud je děsivá, nechtěl to vědět. Až přijde čas, postaví se jakémukoli osudu, který ho čeká.

7. ODPOČÍVADLO

Když slunce zčervenalo a začalo klesat k obzoru, tři milové kroužili níž a níž a hledali místo, kde měli v úmyslu strávit noc.
„Je tam voda, jídlo i přístřeší," volala Alsa na Liefa. „Je to takový malý les, kde jsme dříve vždycky zastavovali na cestě mezi Horou a Pramenem snů. Říkáme mu Odpočívadlo."
Už byla skoro tma, když se pustili k zemi a milové ztěžka mávali křídly, když klesali mezi vysokými stromy k měkkému úkrytu pod nimi.
Lief, Barda a Jasmína roztřeseně vylezli z vaků. Byl to zvláštní pocit, mít zas pevnou půdu pod nohama. Rozhlédli se kolem. Odpočívadlo bylo opravdu poklidné místo. Kapradí hustě lemovalo malý potůček, který tu bublal, a pod obrovskými stromy vyrůstaly trsy muchomůrek. Nedaleko byl slyšet vodopád.
„Ty stromy ale vyrostly!" zvolala vzrušeně Merin, když si vyčesávala listí a větvičky z kožichu. „Úplně zakrývají potok. A vidíš, Also — vchod do té veliké jeskyně, kde jsme si hrávaly, je úplně zarostlý kapradím."
„Všechno se tak změnilo…" souhlasila Alsa. „Není divu, že jsme to z výšky hledaly tak dlouho. Měly jsme to tu navštívit ve snu už dávno a nevracet se stále jen k Hoře."
Lief, Barda i Jasmína se znaveně usadili u potoka a pozorovali, jak milové zkoumají okolí. Jasmína naklonila hlavu a poslouchala šelest stromů.
„Co říkají?" zeptal se nedočkavě Lief. „Jsme tu v bezpečí?"
Jasmína se zamračila. „Myslím, že ano. Stromy jsou šťastné, že zase vidí mily. Mnohé z nich jsou tu už stovky let, a tak si dobře pamatují minulost. Ale cítím z nich také smutek a obavy. Něco se tu muselo stát. Byla tu prolita krev a někdo, koho měly rády, zemřel."
„Kdy?" dožadoval se Barda, který náhle ožil.
„Takovéhle stromy nemluví o čase jako my, Bardo," odpověděla trpělivě Jasmína. „Zármutek, který pamatují, může pocházet z doby před rokem nebo také před dvaceti lety. Pro ně je to totéž."
Najednou se zachvěla. „Myslím, že bude bezpečné zapálit malý oheň," řekla. „Stromy určitě skryjí světlo. A já potřebuji trochu povzbuzení."
*
Přátelé se právě krčili nad hřejivými plameny ohýnku, jedli sušené ovoce a plátky koláče s ořechy a medem, když na ně z přítmí za potokem zavolala Alsa. její hlas zněl neobvykle. Polekaně vyskočili, zapálili pochodeň a pospíchali k místu, kde s Brunou a Merin čekala u vchodu do prostorné jeskyně, hustě zarostlého kapradím.
„Zkoumaly jsme chvilku naši jeskyni," řekla Alsa potichu. „Když jsme byly malé, hrály jsme si tu. Našly jsme uvnitř nějaké — věci. Myslely jsme, že byste je rádi viděli."
Tři společníci následovali mily do jeskyně. Světlo pochodně se mihotalo po kamenných stěnách a písčité podlaze a odkrývalo předměty, které se tu povalovaly: několik kotlíků a pánví, džbánek, nějaké staré přikrývky, rozložené na posteli ze sušeného kapradí, které už se rozpadlo na prach, ranec starých šatů, židle vyrobená z popadaných větví, vyhaslá pochodeň připevněná ke zdi…
„Někdo tady bydlel," vydechl Lief.
„Ale už dávno," řekl Barda, který zvedl přikrývku a zas ji pustil na zem v oblaku prachu. „Řekl bych, že už je to spousta let."
„Je tu ještě něco," řekla potichu Alsa.
Odvedla je zpátky ke vstupu do jeskyně a rozhrnula kapradí, které hustě rostlo po jedné straně. Stál tam plochý kámen porostlý mechem, pevně kolmo zasazený do země jako patník.
„Je tam vyrytý nějaký nápis," zašeptala Bruna.
Barda sklonil pochodeň a tři společníci uviděli, že do kamene jsou opravdu pečlivě vytesána slova.

„Podivné, nalézt tohle jméno na náhrobním kameni," zamumlal Barda a významně pohlédl na Liefa s Jasmínou. „A pojí se k němu i podivný vzkaz."
Lief ohromeně zíral na ta slova. „Zmar z Hor je mrtvý!" zašeptal. „Ale tenhle hrob je starý — nejmíň deset let, podle toho, jak vypadá ten kámen. Takže muž, kterého my známe jako Zmara…"
„Je někdo úplně jiný," dokončila za něj rázně Jasmína. Tvář měla rudou vzteky. „Používá falešné jméno. Věděla jsem hned, že se mu nedá věřit. Podle všeho je to špeh Pána stínů!"
„Neblázni! To, že nepoužívá své skutečné jméno, nic nedokazuje," zabručel Barda. „My sami jsme měli falešná jména, když jsme ho poznali."
Lief pomalu přikývl. „Potřeboval utajit svou totožnost. A tak si vzal jméno muže, který tu leží pohřbený."
„Muže, kterého možná zradil a zavraždil," zamumlala Jasmína. „Protože on tady byl. Cítím to!"
Barda neodpověděl. Zvolna začal odklízet kapradí kolem kamene. Lief se sklonil, aby mu pomohl. Jasmína stála stranou, oči chladné a plné hněvu.

Tři milové se na ně bezradně dívali. Nakonec si Merin odkašlala a spráskla tlapky. „Je jasné, že vám náš nález způsobil bolest, a to je nám moc líto," řekla tiše. Po chvíli dodala: „Najedly jsme se listů a napily se z potoka. Teď se stočíme do klubíčka a budeme spát. Musíme vyrazit brzy ráno."
S tím všechny tři odešly a zmizely ve tmě. Krátce nato Barda s Liefem dočistili kámen a vrátili se přes potok k ohništi. Jasmína je mlčky následovala. Když dorazili k ohni, milové už se choulili k sobě. Vypadali jako shluk velikých kamenů a očividně tvrdě spali.
Lief se zabalil do přikrývky a také se pokoušel usnout. Ale najednou mu les už nepřipadal tak vlídný jako předtím. Nad stromy jako by visel závoj smutku a ze tmy se ozývaly zvuky: lámání větviček a šustění listí, jako by je někdo nebo něco pozorovalo.
Nemohl přestat myslet na muže, který si říkal Zmar. Navzdory tomu, co řekl Jasmíně, ho slova na náhrobním kameni vyvedla z míry. Zmar jim pomohl, zachránil je před Šedými strážci. To je pravda. Ale nebyla to jen součást většího spiknutí? Úkladů, kterými měl získat jejich důvěru? Aby z nich dostal důvod jejich putování?
...Nepřítel je vychytralý a lstivý a jeho zloba a závist nepohasne ani za tisíc let.
Byla to náhoda, že se Zmar znovu vynořil v jejich životě? Nebo se řídil něčími příkazy?
Na tom nesejde. Nic jsme mu neprozradili, pomyslel si Lief a přitáhl si pokrývku těsněji kolem sebe. Ale stále ho sužovaly pochyby a noc jako by ho svírala temnotou plnou tajemství a hrozeb.
Dnes v noci jsme všichni pili z potoka, řekl si. Nejsme omámení vodou z Pramene snů. Kdyby se blížil nepřítel, vzbudíme se. Krej drží hlídku. A Jasmína říkala, že stromy cítí, že jsme v bezpečí.
Ale ještě to trvalo dlouho, než mohl spát. A když konečně usnul, zdálo se mu o opuštěném hrobu a snědém, zatrpklém muži, jehož tvář byla zakryta maskou. Kolem něj kroužila hustá mlha, která se chvílemi rozestupovala a pak zas uzavírala.
Co je za tou maskou? Je ten muž přítel, nebo nepřítel?

8. HORA
Poutníci se znovu vydali na cestu hodinu před úsvitem, kdy Alsa, Bruna a Merin seskočily z vršku vodopádu, radostně proplachtily úzkým údolím a znovu se vznesly k nebi. Teď už letěly velmi rychle. Jako by je čas strávený v Odpočívadle naplnil novou energií.
„To bude tou vodou z potoka," volala Alsa na Liefa. „Poprvé po mnoha letech jsem se vyspala beze snů — nebo aspoň bez zvláštních snů, které vyvolává pramen. Dnes ráno se znovu cítím jako mládě."
„Já také," přidala se Bruna, která letěla vedle nich. „I když jsem se v noci chvilku vrtěla. Připadalo mi, že poblíž cítím naše blízké. Jako by se mi něco pokoušeli říct. Ale samozřejmě jsem nic neviděla ani neslyšela a ten pocit brzy pominul."
Ona ani Alsa už dál nemluvily, ale Lief upíral pohled na Horu děsu, která před nimi rostla na obzoru, a cítil velké obavy. Milové se museli velmi usilovně pokoušet o spojení s Brunou, když cítila jejich přítomnost. Mají snad nějaké zprávy, které by jim chtěli sdělit? Špatné zprávy?
Zavřel oči a snažil se zklidnit. Už brzy zjistí, co na ně čeká na Hoře děsu.
*
V poledne se před nimi vynořila Hora — obrovská, temná masa, která jim doslova zakrývala výhled. Její rozeklaný povrch byl pokrytý tvrdými skalami a trnitými, tmavě zelenými stromy. Kolem vrcholku se držely mraky. U úpatí se klikatila cesta, která mizela v pásu kopců za ní. Silnice do Země stínů, pomyslel si Lief a zvedl se mu při tom pomyšlení žaludek.
Skrz listy hustého porostu stromů nebylo vůbec vidět. Gnómové už je možná zpozorovali. Možná se skrývají s napjatými tětivami a vyčkávají, až se tři milové přiblíží na dostřel. Lief napínal oči, zda nezahlédne zablýsknutí kovu nebo jakýkoli náznak pohybu. Neviděl nic, ale přesto se bál.
„Teď to bude nebezpečné," zavolala na něj Alsa. „Musím začít manévrovat, aby gnómové nemohli zamířit. Učili mě to už dávno, ale to se nezapomíná. Drž se pevně!"
Zamířila dolů, kroužila, prudce stoupala a hned zas klesala. Lief sotva lapal po dechu, držel se ze všech sil a pak uviděl, že Merin s Brunou následovaly Alsina příkladu a začaly dělat stejně prudké kličky.
A právě včas. O chvilku později k nim vystřelil první šíp a jen tak tak minul Alsu. Pod nimi se ozvaly tlumené pisklavé výkřiky. Lief pohlédl dolů a naskočila mu husí kůže. Najednou byly skály poseté stvořeními s bledou kůží a vpadlýma očima. Každý z nich se nelítostně šklebil a napínal luk. Najednou k nim svištěly stovky šípů jako smrtící déšť, pršící vzhůru.
Alsa se vrhala doleva, hned zas doprava, nahoru, dolů, kličkovala a prudce měnila směr, ale stále se řítila kupředu. Stále víc a víc se přibližovali k Hoře, až se zdálo, že narazí do korun stromů a že jeden z šípů nepochybně zasáhne svůj cíl.
„Všichni gnómové jsou tam nahoře, poblíž své pevnosti!" zakřičela Bruna. „Přistaňte níž, tam jsou bulongy nejhustší. Tam si netroufnou."
Vzduch byl plný vysokých, nenasytných skřeků gnómů a tlumeného odfrkávání milů, kteří mrskali svými mohutnými těly sem a tam. Lief slyšel, jak Alše tluče srdce, a matně také výkřiky Bardy s Jasmínou, kteří povzbuzovali Merin a Brunu.
„Zakryj si tvář!" zakřičela Alsa. A s rachotem narazili do korun stromů, proletěli listím a větvemi a rozdrtili vše, co jim stálo v cestě k zemi.
*
„Liefe, jsi v pořádku?"
Lief si strnulým pohybem odkryl obličej a zamrkal do Alsiných tmavých znepokojených očí. Polknul. „Je mi úplně

dobře, díky," zachroptěl. „Tak jako každému, kdo právě proletěl trnitým stromem."
Alsa vážně přikývla. „Tohle nebylo zrovna mé nejlepší přistání," připustila. „Ale tady nejsou mezi bulongy žádné mezery a právě díky tomu jsme tu v bezpečí před gnómy. Nemají rádi trny."
„Já je taky zrovna nemiluju," zabručel Barda, sedící na zemi vedle Jasmíny a zkoumající několik nehezkých škrábanců na hřbetě svých rukou. Postavil se na nohy, došel k úzkému potůčku, který klokotal poblíž, a začal si omývat rány.
Merin s Brunou se vrhly do spleti pokroucených stromů, které visely přes proudící vodu. Radostně si přitahovaly malé tvrdé černé šišky z trsů trnitých listů, které rostly všude po zkroucených kmenech, a chroupaly je, jako by to bylo cukroví.
„Tak tohle jsou bulongy," pokračoval Barda. „Nemůžu říct, že by mi připadaly zrovna roztomilé. Nikdy jsem neviděl takové ostny."
„Nás nezraní," řekl Alsa. Vybrala si ze sametového kožichu několik přilnavých listů, strčila si je do pusy a s požitkem přežvykovala, navzdory dlouhým jehlicovitým trnům, které vyrůstaly na jejich okrajích.
„Když jsme tu žily, nebylo tu bulongů tolik a vedla mezi nimi spousta pěšin," pokračovala s plnými ústy. „Potoky byly široké a všude byly mýtiny. Bez nás tu ale bulongy neměl kdo spásat, a tak vyrostly a úžasně se rozšířily. Jejich šišky jsou plné semen, samozřejmě. Díky nim jsou tak chutné!"
Nad nimi zaburácel hrom. Alsa přestala žvýkat a zavětřila. Pak odspěchala za Merin a Brunou, které se stále prodíraly houštinou a hodovaly. „Musíme jít!" slyšeli společníci její volání. „Blíží se bouřka. Natrhejte si šišky do vaku. Vezmeme je domů pro ostatní."
Jasmína zavrtěla hlavou. „Gnómové určitě mají drahokam. Ale nevím, jak se tímhle trnitým lesem vyšplháme k jejich pevnosti," zamumlala. „Rozseká nás to na kousky, jestli se o to pokusíme. Teď tady můžeme sedět jen díky tomu, že milové během přistání vymýtili kousek lesa."
„Možná bychom si mohli uvolnit cestu ohněm," navrhl Lief.
Krej zakrákal, Filli něco úzkostlivě zašvitořil a Jasmína potřásla hlavou.
„To by bylo ještě nebezpečnější," řekla. „V takhle hustém lese bychom nikdy nedokázali udržet oheň pod kontrolou. Mohli bychom všichni uhořet."
Tři milové přišli k nim s vaky napěchovanými šiškami a svazky trnitého listí. Vypadali, jako by se právě pohádali.
„Přišly jsme se rozloučit," řekla Alsa. „Už musíme vyrazit, abychom byly pryč, než se spustí bouřka. Zdejší bouře jsou prudké a mohou trvat celé dny."
„Neměly bychom své přátele opouštět tak záhy!" zvolala Merin. „Je tu toho tolik, co neznají."
Bruně zlostně zacukaly vousy. „Merin, slíbily jsme Krenovi, že se vrátíme co nejrychleji. A pokud tady zůstaneme trčet…"
„Netrčely bychom tu!" křičela Merin. „Tohle je náš domov. Místo, kde bychom měly být, pořád. Teď když jsem tady, tak to vím." Oči jí zářily vzrušením. „My bychom tu měly zůstat a ostatní by se k nám měli připojit. Gnómové na nás sem, do nižší části Hory, nemohou."
„Merin, jen zázrakem se nám podařilo bezpečně přistát," povzdechla si Alsa. „Chceš, aby naši blízcí museli podstoupit stejné nebezpečí? Kolik myslíš, že jich tak přežije?"
„A i kdyby to byla polovina," poznamenala Bruna, „spaseme bulongy do původního stavu během několika málo let. Pak zas budou cesty volné, vrátí se gnómové a vraždění začne nanovo."
Merin svěsila hlavu. „Je to kruté," zašeptala. Ale Lief, Barda a Jasmína cítili, že ví, že její družky mají pravdu.
Nad hlavou jim znovu zaburácel hrom. Alsa úzkostlivě pohlédla k nebi. „Nedaleko odsud je veliký skalní převis," řekla rychle. „Viděla jsem ho, když jsme přistávaly. Měly bychom vyletět odtamtud. Bude to náročné, ale myslím, že jsme všechny dost silné, abychom to zvládly."
S Liefem, Bardou a Jasmínou v zádech si všechny tři prorážely cestu bulongovým pralesem. Brzy dorazili ke skalám a pohlédli k otevřenému nebi. Od jihu se sem táhly černé mraky.
„Mraky nás schovají, jakmile se do nich v bezpečí dostaneme," řekla Alsa. „A pokud se nemýlím, gnómové se teď nebudou dívat sem dolů. Budou hledět výš v naději, že přiletí další milové."
„Pak tedy sbohem," řekl Barda. „Nevím, jak vám poděkovat za to, co jste pro nás udělaly."
„Není třeba děkovat," odpověděla skromně Bruna. „Všem nám udělalo radost, že jsme zas viděly svůj domov — i když na tak krátkou dobu. Prosíme jen, abyste byli opatrní. Kéž bychom se zase ve zdraví shledali."
Všechny tři se uklonily a dotkly se hlavou Liefova, Bardova a Jasmínina čela. Pak se otočily, roztáhly křídla a vyskočily k nebi.
Několik napínavých okamžiků zběsile mávaly křídly a usilovně se snažily nespadnout zpátky na zem. Společníci je bez dechu mlčky pozorovali a byli si skoro jistí, že během chvilky gnómové uslyší mávání křídel, pohlédnou dolů a vystřelí…
Ale nic takového. Neozvaly se žádné výkřiky, nevyletěly žádné šípy a pak konečně milové vyrovnali směr a vyrazili vpřed. Jejich obrysy byly čím dál matnější, až se za nimi mraky zavřely. A byli pryč.
Barda se odvrátil s povzdechem úlevy a začal lézt dolů ze skály. Lief už ho skoro následoval, když koutkem oka cosi zahlédl. Pohlédl vzhůru a ke svému úžasu uviděl tmavou siluetu, která se vrávoravě vynořovala z mraků nad jejich hlavami.
„Jedna z nich se vrací!" zalapal po dechu. „Ale proč tak vysoko? Ach, ne!"
Všichni tři zděšeně zírali vzhůru na mila, který se dostal přesně do palebné linie gnómů. Nebyla to Alsa, Bruna ani Merin. Byla to…
„Prin!" vydechl zděšeně Lief.
Malá Prin zahlédla úsek, kde polámané stromy značily místo přistání ostatních. Zamířila k němu a chabě mávala

krátkými křídly. O chvíli později se ozval vysoký vítězoslavný jekot a salvy smíchu z výšin Hory, něco zasvištělo vzduchem a Prin padala a padala s šípem zabodnutým v hrudi.

9. STRACH

Lief, Barda i Jasmína vykřikli zděšením, seskočili ze skály a vyrazili k mýtině. Prin sebou slabě cukala na zemi vedle potoka. Křídla měla zmuchlaná pod sebou a žalostně naříkala. Oči měla skelné bolestí.
Šíp, který se jí zabodl do prsou, už vypadl. Zanechal po sobě jen malou ranku. Ale jed, který byl na jeho hrotu, působil rychle a už skoro splnil svůj hrozný úkol. Prininy zoufalé oči se zavřely.
„Bláznivé dítě!“ zaúpěl Barda. „Jasmíno, ten…“
„Nektar!“ vykřikl Lief téměř současně. Ale Jasmína už měla malou lahvičku strženou z krku a nakláněla ji nad hrudí mláděte. Poslední zlaté kapky nektaru z Lilií života dopadly do rány. Tři kapky — nic víc.
„Pokud to nebude stačit, nemůžeme už nic víc udělat,“ zamumlala Jasmína a zatřásla lahvičkou, aby ukázala, že je úplně prázdná. Zlostně zaťala zuby. „Ach, co si mysleli, že tím získají, když na ni budou střílet?
Museli vědět, že spadne sem dolů, kam se nedostanou. Copak zabíjejí jen pro zábavu?“
„Asi ano,“ řekl Barda. „Copak jsi neslyšela, jak se smějí?“
Lief vzal hlavu Prin do rukou a snažil se ji probudit zpět k životu, tak jako kdysi Bardu v Lesích hrůzovlády. Jako Jasmína křísila Kreje cestou k Jezeru prokletí. A jako Liefa samotného budili v Městě krys. Nektar, který tak dávno Jasmína nabrala do lahvičky, když kapal z rozkvetlých Lilií života, už zachránil tři životy. Zachrání i další?
Prin se pohnula. Lief zatajil dech, když se ranka na její hrudi začala uzavírat a postupně mizela. Otevřela oči. Zamrkala a překvapeně pohlédla na Liefa.
„Spadla jsem?“ zeptala se.
„Prin, co tady proboha děláš?“ zahromoval Lief.
Viděl, jak se přikrčila, a vynadal sám sobě, když si uvědomil, že se nechal strachem a úlevou unést k výbuchu zlosti. Barda nedávno udělal totéž v Poušti zkázy a Lief si tehdy předsevzal, že on sám to nikdy neudělá. Tolik k mým předsevzetím, pomyslel si zamračeně.
„Promiň, Prin,“ řekl už laskavějším hlasem. „Nechtěl jsem na tebe křičet. Ale měli jsme o tebe takový strach. Tos letěla celou tu cestu sama?“
Prin přikývla a stále ho ostražitě pozorovala. „Sledovala jsem vás,“ řekla. „Nemohla jsem snést pomyšlení, že propásnu svou jedinou šanci spatřit Horu.“
Rozhlédla se po mýtině a doslova ji hltala očima. V tu chvíli její hlas zesílil. „Spala jsem nedaleko od vás v Odpočívadle a vy jste o tom vůbec nevěděli,“ pokračovala Škodolibě. „Ale dnes ostatní letěly tak rychle, že jsem zůstala pozadu. Byla jsem tolik, tolik unavená. A pak přišly ty mraky a já se ztratila. A pak…“
Oči se jí náhle rozšířily zděšením. Chytla se za hrudník. Pak pohlédla dolů a zalapala po dechu, když neviděla žádnou ránu.
„Myslela jsem, že mě zranili,“ zašeptala. „Ale — musel to být sen.“
Společníci na sebe pohlédli. „To nebyl žádný sen,“ řekl Lief vlídně. „Byla jsi raněná. Ale měli jsme — lék, který tě uzdravil.“
„Neměla jsi sem letět, Prin,“ zavrčel Barda. „Co by tví blízcí dělali, kdyby tě ztratili, své jediné mládě?“
„Věděla jsem, že mě neztratí,“ řekla Prin sebejistě. Vyšplhala se na nohy a rozhlédla se. „Kde je Alsa?“ zeptala se a poskakovala nahoru a dolů. „A Merin s Brunou? Budou pěkně překvapené, až mě tu uvidí! Myslely si, že nedokážu letět tak daleko.“
Aniž by počkala na odpověď, přeskočila potok a začala se prodírat stromy na druhé straně a volat.
„Ona nechápe, že už jsou pryč,“ zabručel Barda k Liefovi s Jasmínou. „Bezpochyby čekala, že se domů vrátí s nimi. Sama nikdy nenajde cestu zpátky. Co s ní teď budeme dělat?“
„Bude muset jít s námi,“ řekla Jasmína s klidem.
„Ale to je příliš nebezpečné!“ zvolal Lief.
Jasmína pokrčila rameny. „Byla to její volba, vydat se sem. Musí se vypořádat s tím, co z toho vzešlo. Milové ji rozmazlují a jednají s ní jako s batoletem. Ale ona už není tak malá. Je mladá, ale ne bezmocná. Může nám být užitečná.“
Kývla hlavou směrem k místu, kde Prin skotačila v potoce, ulamovala šišky a listy z převislých větví bulongů a hladově se cpala. Stačila už v ostnatém houští pročistit širokou mezeru.
„Vidíte? Může nám pomoci udělat cestu,“ řekla Jasmína. „Pokud půjdeme podél potoka…“
„Nepřichází v úvahu,“ přerušil ji neústupně Barda. „Odmítám další břemeno v podobě svéhlavého dítěte, které má víc energie než rozumu. Dvě jsou až až!“
Lief se nenechal urazit špatným vtipem, jak by to kdysi udělal, ale ani se neusmál. Představa, že s sebou vezmou Prin na Horu, mu byla stejně nepříjemná jako Bardovi.
Nad hlavami jim zlověstně zahřmělo. Mýtina potemněla. Vzduch byl těžký a nedýchatelný.
„Nejdřív si musíme najít nějaký úkryt,“ řekla Jasmína. „Ta bouřka…“ Náhle ztuhla a naklonila hlavu stranou. Soustředěně naslouchala.
„Co…?“ začal potichu Lief. Pak si uvědomil, že zvuk potoka zesílil. Během pár vteřin se zdálo, jako by se voda hnala přímo na mýtinu. Povodeň? přemýšlel zmateně. Ale ještě ani nepršelo a stejně ten zvuk přicházel od úpatí kopce. Jak…?
Pak ale na všechno zapomněl, když uviděl Prin, jak stojí úplně nehybně uprostřed potoka a vyplašeně zírá směrem, odkud přicházel zvuk valící se vody.
„Prin!“ vykřikl. „Vylez ven! Vylez!“

Prin vypískla a napůl vyletěla, napůl vyskočila z vody na břeh. V té samé chvíli se ozval řev a obrovský, lesknoucí se netvor s lidskými tvary přistál přímo tam, kde ještě před okamžikem stála. Minul ji jen o vlásek. Ta věc vztekle zařvala, protože přišla o svou kořist, otočila se a zvedla strašlivou hlavu.
„Vral!“ zaječela Prin, které zděšením přeskakoval hlas, zatímco pozadu klopýtala zpátky od potoka. „Vral!“
Liefovi tuhla krev v žilách. Okamžitě popadl meč. Vralovy hadí šupiny, tmavě zelené se žlutými pruhy, se zlověstně zablyštěly ve slabém světle uvnitř lesa. Byl vysoký asi jako Barda a dvakrát tak široký, měl mohutná shrbená ramena, hbitý ocas a mocné paže zakončené drápy, které připomínaly spíše zahnuté nože. Ale nejděsivější na něm bylo, že jakoby neměl tvář — pouze hrudkovitou šupinatou hmotu masa, bez očí, nosu a úst.
Pak znovu zařval. Když rozevřel rudé čelisti, beztvará tvář jako by se roztrhla vejpůl. V tu samou chvíli se objevily jeho oči — planoucí oranžové škvíry, které je ostražitě sledovaly zpoza ochranných záhybů kůže. Vyskočil z potoka a jediným pohybem přistál na břehu.
Teď Lief viděl, že místo chodidel má rozeklaná kopyta, která se hluboce zaryla do měkké, vlhké hlíny. Nohy se zdály být příliš drobné, než aby udržely takové mohutné tělo, ale když znovu zaburácel a vymrštil se vpřed, Lief tuhle myšlenku okamžitě pustil z hlavy.
Tenhle netvor je stroj na zabíjení. To bylo nad slunce jasnější. Nevšímal si hromů, které burácely nad stromy. Jeho zlé oči se upíraly na Prin.
„Prin! Lehni!“ zakřičel Barda. Prin byla tak vyděšená, že okamžitě poslechla a vrhla se k zemi, zatímco jí nad hlavou proletěl puchýř mířící k Vralovi. Barda jím mrštil vší silou, ale netvor neuvěřitelnou rychlostí uskočil stranou a puchýř se nazdařbůh roztříštil o strom a jed jenom zasyčel, když stékal na zem.
Barda zaklel a hodil další puchýř — poslední, který měl, jak si Lief s hrůzou všiml. Dobře zamířil, ale stvoření znovu uskočilo právě včas a pevně přistálo o kus dál. O něco dál od Prin, ale o to blíž k Bardovi.
Lief viděl Prin, jak odlezla pryč a svalila se do potoka. Tam nebude v bezpečí! Chtěl na ni zavolat, ať utíká, ale nechtěl k ní obrátit netvorovu pozornost. Po chvíli váhání si ale uvědomil, že Vral už na ni dávno zapomněl. Jeho oranžové oči zaplály, když obrátil tvář k muži, kterého teď vnímal jako svého hlavního nepřítele. Muži, který se ho před chvílí pokusil zabít jedem Šedých strážců. Muži, který se mu teď postavil s vytaseným mečem.
Netvorova bezertá ústa se roztáhla do odporného úšklebku, zasyčel a natáhl drápy, aby vyzval Bardu k boji.

10. BOJ

Barda zůstal stát na místě. Věděl, že otočit se, ukročit stranou nebo ukázat jakékoli známky strachu by bylo osudné. Lief s Jasmínou, kteří stáli za ním, na sebe pohlédli. Stvůra se pohybovala jako blesk. Zbývající puchýře, které byly u Jasmíny, jim nejsou k ničemu, dokud bude Barda stát mezi nimi a nepřítelem. Jedinou naději by měla, kdyby se jí podařilo nepozorovaně se odplížit stranou.
Vtom Vral bez varování zaútočil. Barda se ohnal mečem na obranu a netvorovy drápy zazvonily o lesklou ocel. Barda se otočil a vrhl se vpřed a tentokrát se musel bránit Vral. Odrazil ale plochu meče takovou silou, že se Barda zapotácel. Lief vyrazil příteli na pomoc s vysoko zdviženým mečem. Vral spokojeně zasyčel. Dva protivníci mu byli ještě milejší než jeden. Už dlouho, předlouho nebojoval a přitom byl pro boj vychovaný.
Neměl příležitost využít svých dovedností. Chyběla mu radost ze zápasu a výkřiky poražených nepřátel. Chytat kvičící, kroutící se gnómy, když pili z potoka, pro něj nebyla žádná zábava. Uhýbat šípům bylo příliš snadné. Ale tohle — tohle konečně rozpálilo jeho chladnou krev.
S vrčením se vymrštil vstříc dvěma mečům, hravě je odrazil a zatlačoval ty dva slabochy, kteří je drželi, stále dál. Zbraně mu dvakrát propíchly tlustou kůži. To ho ale vůbec nezajímalo. Nevšímal si ani černého ptáka, který se střemhlav vrhal na jeho hlavu, kloval ho ostrým zobákem a zas uhýbal, aby zanedlouho znovu zaútočil.
Vral se nebál bolesti, nebál se ani smrti. Nebyl zařízený na podobné myšlenky, vlastně na jakékoli myšlenky kromě jediné — totiž že všechny bytosti jiného druhu než on jsou nepřátelé, s nimiž je třeba bojovat a porazit je. A nezáleží na tom, zda to bude v Aréně stínů, nebo tady.
Jen jedinkrát v životě prohrál zápas. Ale to bylo dávno, v Zemi stínů. Vral si už nepamatoval porážku ani pronásledování, kvůli nimž uprchl a potuloval se v těchto místech. Už si nepamatoval Šedé strážce, kteří ho doprovázeli. Jejich ohryzané kosti už dávno leží zahrabané pod zemí v těchto lesích. Jediné, co zbylo z jeho předchozího života, byl ocelový kruh, který mu visel na zátylku. Ocelový kruh a touha zabíjet.
Všiml si, že jeho třetí nepřítel, malá žena s dýkou v jedné ruce a jedem Šedých strážců v druhé, se nenápadně vzdaluje od ostatních a pomalu odchází. Chce zaútočit ze strany nebo zezadu. Pohybovala se pomalu a opatrně. Myslela si, že si jí Vral, zaneprázdněný jejími společníky, nevšimne. Ale to se mýlila. Zanedlouho se s ní vypořádá.
Vral nečekaně zaútočil, sekl a s uspokojením pozoroval, jak menší ze dvou šermířů klopýtl. Ucítil čerstvou, rudou krev. Ten pach v něm probudil mlhavé vzpomínky na časy dávno minulé. Krev gnómů byla řídká a hořká, jako zatuchlá zelená voda. Tohle bylo lepší. Mnohem lepší.
Ta malá žena už byla od ostatních dost daleko. Kde je? Vral pootevřel jedno z postranních očí. Protože byly skryté hluboko pod záhyby šupinaté kůže, která zakrývala ušní otvory, neviděl jimi tak dobře jako těmi vpředu, ale stačilo to. Ach ano, tady je. Zvedá ruku a míří. Nejvyšší čas ji vyřídit. Jediné máchnutí ocasem… tak!
Když dívka dopadla, černý pták, který jí poletoval nad hlavou, zakrákal a zraněný šermíř vykřikl — jediné slovo. Vral rozuměl několika slovům a tohle zrovna neznal, ale poznal strach a zármutek, když ho slyšel. Vral se ušklíbl a doširoka roztáhl ústa.
„Jasmíno!“ zakřičel Lief znovu. Ale Jasmína ležela na zemi, potichu a nehybně, jako by byla mrtvá.
Barda výstražně vykřikl. Lief se na poslední chvíli sehnul, aby unikl Vralovým drápům, a zapotácel se, spadl dozadu a těžce sebou praštil o zem. Vydrápal se na kolena. Hlava mu třeštila. Měl sevřené hrdlo, takže se stěží dokázal

nadechnout. Z dlouhé rány na paži se mu řinula krev. Sotva dokázal udržet meč.
„Liefe," oddechoval těžce Barda, který se vrhl před něj a ráznými údery tlačil Vrala zpět. Ten na oplátku znovu a znovu útočil a kopal tvrdými, vražednými kopyty. „Uteč! Dostaň Pás pryč!" křičel Barda.
„Neopustím tě," zalapal po dechu Lief. „Ani Jasmínu…"
„Dělej, co ti říkám!" zařval Barda hrubě. „Jsi zraněný. Nepomůžeš nikomu z nás. Odejdi! Hned!"
Zuřivě se oháněl ohromným mečem, útočil vší silou a tlačil Vrala o krok zpátky… a ještě o jeden.
Lief se s námahou začal plazit pryč. Ostny z popadaných bulongových větví ho píchaly do rukou, štípaly a pálily. Vyškrábal se na nohy a udělal několik dalších kroků. Pak zastavil a otočil se.
Bitva byla beznadějná. Nebylo kam utéct, kde se schovat. Až Vral skončí s Bardou, bude pronásledovat jeho. Určitě bude lepší zemřít tady a v boji než mezi bulongy napíchnutý na dlouhé ostny.
Na okamžik mýtinu osvítil blesk a odkryl celý ten ošklivý výjev v celé jeho ohavnosti. Barda bojuje s lesklým, mohutným Vralem, Jasmína leží bez hnutí na zemi. A Prin… Prin se pomalu škrábe ven z potoka, oči vykulené strachy. Přední tlapky má sevřené před sebou a svírá v nich hromadu červeného slizu. Zatímco ji Lief užasle pozoroval, najednou roztáhla křídla.
Pak se vzduch otřásl hrozivým úderem hromu, až se země zachvěla. Barda znejistěl, ztratil pevnou půdu pod nohama a spadl na koleno. Vral vyrazil a úzké oranžové oči mu zazářily. Jediným švihnutím mohutné paže vyrazil velkému muži meč z ruky. Třpytivá ocel se otočila ve vzduchu, jednou, dvakrát a padala k zemi daleko z dosahu, kde se zapíchla do hlíny. Vral zasyčel, zašklebil se a připravil se k poslednímu výpadu.
„Bardo!" vykřikl Lief zoufale. Klopýtal kupředu. Ale najednou Prin vyrazila přímo k Vralovi, vznesla se do výšky a přistála mu za krkem. Držela se ho jako klíště, tlapky naplněné slizem měla omotané kolem jeho hlavy a divoce při tom mávala křídly.
Vral zařval a zapotácel se. Hrozivými drápy mlátil kolem hlavy, která už byla celá zamazaná od červeného slizu. Prin seskočila dozadu, přistála na silných zadních nohou a klopýtala zpátky k potoku, s tlapkami — stále pokrytými červení — nataženými před sebou.
„Ne, Prin! Utíkej mezi stromy! V potoce tě uvidí!" křičel Lief.
Ale to se mýlil. Vral neviděl vůbec nic. Pohodil hlavou dozadu a řval vzteky a bolestí.
„To ten mech!" vzlykala Prin, která si horečně omývala tlapky. „Má ho v očích a uších! Červený mech! Zelený mech léčí a ten červený zas škodí. Říkali mi to! Říkali mi to tolikrát a je to pravda!"
Zablýskalo se a ozvalo se další silné hromobití. Pak, jako by se nebe protrhlo, začalo lít jako z konve — silný, ledový déšť smíšený s kroupami. Barda se vyškrábal na nohy a klopýtal ke svému meči. Lief se také vzpamatoval a vyrazil kupředu. Krej nad Jasmínou, která ležela na zemi, horečně skřehotal. Po dlouhé chvíli se konečně pohnula.
Ale Vral měl dost. S posledním výkřikem se otočil, Prin uskočila stranou a on se poslepu dopotácel k potoku, spadl do něj a brodil se pryč.
*
Později se celí promoklí, vyčerpaní a prochladlí na kost choulili k sobě pod skalním převisem u potoka. Neúnavné krupobití venku stále bubnovalo do země. Podařilo se jim rozdělat oheň, ale dosud je nestačil zahřát. Přesto nikdo z nich necítil potřebu si stěžovat.
„Myslel jsem, že přišla naše poslední hodinka," řekl Barda a strčil do ohně pochodeň, aby ji zapálil. „Ta bestie by nepřestala, dokud bychom všichni nebyli mrtví. Liefe — jak vypadá tvoje ruka?"
„Už je to mnohem lepší," odpověděl Lief. Ležel zády opřený o ruksak, poraněnou paži měl zavázanou něčím, co vypadalo jako zelený obvaz, ale ve skutečnosti to byly trsy zeleného mechu, čerstvě vytažené z potoka a upevněné šlahouny révy.
Když Lief viděl, co mech udělal s Vralem, a ty příšerné puchýře, které po něm vyrostly Prin na tlapkách, vůbec se mu do této léčby nechtělo. Ale Prin ho ujistila, že tento mech má v zeleném stavu úžasné léčivé schopnosti. Na důkaz svých slov si jím sama obložila popálenou kůži a požádala Jasmínu, aby jí ho pevně připevnila k tlapkám.
„Často jsem slýchala, jak ostatní mluví o zelenočerveném mechu," řekla, když Barda zvedl pochodeň, až se světlo a stíny roztančily jeskyní. „Gnómové si jím léčí rány a milové, kteří byli kdysi zraněni Vralem, se také dali zachránit zeleným mechem. Teprve když je mech starý, spadne pod okraj skal kolem potoka a nasákne vodou, pak zčervená, je lepkavý a pálí. Samozřejmě že to není opravdický jed jako ten, který používají gnómové na své šípy. Jenom způsobuje bolest v očích a uších. A i ty se brzy uzdraví. Za pár dní bude Vral zase připravený k boji."
Lief na ni s vděčností pohlédl. Plaše se na něj usmála a poraněné tlapky hlouběji zabořila do vaku, kde bylo teplo a pohodlí. „Jsi velmi odvážná, Prin," řekl. „Všechny jsi nás zachránila. Tvá rodina by na tebe určitě byla velmi pyšná."
„Opravdu," potvrdila Jasmína a Filli souhlasně zašvitořil.
Prin se vsedě trochu narovnala. „Milové odjakživa používali červený mech, aby se chránili před Vralem a Šedými strážci, kteří sem často chodívali," řekla, očividně hrdá na své znalosti. „Matka s Krenem mi o tom mnohokrát vyprávěli."
„Pak se divím, že nám to Alsa, Bruna a Merin neprozradily," zamračila se Jasmína.
Prin zakroutila hlavou. „Ve svých snech nikdy neviděly Vrala ani Šedé strážce," řekla na vysvětlenou. „Ráno vždycky mluví jen o bulonzích. Myslí si, že gnómové jsou dnes jediným nebezpečím na Hoře."
„To je možná ta potíž se sny," řekl pomalu Barda. „Vidíš jen to, co ti sen ukáže, a navíc jen na krátkou dobu. Prin, říkali ti někdy ostatní, že by viděli poutníka našeho druhu tady na Hoře?"
Maličká zakroutila hlavou. „Říkají, že sem teď nikdo nechodí. Říkají, že kvůli jedovatým šípům gnómů se zdejším končinám každý vyhýbá."
„Zdá se, že každý ne," řekl Barda potichu. Pohodil hlavou směrem k zadní části jeskyně a zvedl pochodeň do výšky.

Všichni se otočili, aby se podívali. Lief se prudce nadechl. Na hladkém světlém kameni tam stála vybledlá slova. Napsaná, jak si byl Lief jistý, krví.

11. ZÁHADY

Lief, Barda a Jasmína zírali na ta slova, načmáraná na stěnu jeskyně. Všichni si představovali osamělého, trpícího muže, který — jak se zdálo — vzkaz napsal vlastní krví.
Proč ho vlastně napsal? Možná jen proto, aby nepřišel o rozum, pomyslel si Lief. Aby sám sebe přesvědčil, že v tom zlém snu plném hrůzy a zmatku, kterým se jeho život stal, je něco skutečného. Že on sám je skutečný.
„Kdo to mohl být?“ vydechla Jasmína. „A kde je teď?“
„Možná je mrtvý,“ řekl Barda. „Pokud byl zraněný, pak…“
„Přinejmenším nezemřel tady, protože v jeskyni nejsou žádné kosti,“ přerušil ho Lief. „Možná se zotavil a utekl odsud.“
Přistihl se, že navzdory všemu doufá, že to tak skutečně bylo.
„Stojí tu — Vím, kde jsem byl —,“ zamumlala Jasmína.
„Určitě to znamená, že sem odněkud přišel, a to nedlouho předtím, než napsal tento vzkaz.“
„Mohl přijít ze Země stínů, jako Vral,“ vložila se do toho dychtivě Prin.
„To není možné. Nikdo neuteče ze Země stínů,“ zabručel Barda.
Lief se zaklonil, ale najednou se mu zamotala hlava. Ucítil, jak ho Jasmína pohladila po paži, a pokusil se na ni podívat.
„Ztratil jsi hodně krve, Liefe,“ řekla hlasem, který jako by zněl z velké dálky. „Proto se cítíš tak slabý. Nepřemáhej únavu a klidně spi. Barda a já budeme držet hlídku. Neměj strach.“
Lief chtěl promluvit — říct jí, že i on bude držet svou hlídku. Říct jí, že ji Vral srazil k zemi takovou ranou, až ztratila vědomí, a že i ona potřebuje odpočívat. Poprosit ji, aby se ujistila, že je Prin v bezpečí. Ale nedokázal udržet otevřená víčka a jeho ústa nedokázala vyslovit, co se mu honilo hlavou. A tak nakonec prostě udělal to, oč ho žádala, a usnul.
*
Bouře běsnila dál celou noc a celý příští den. Bez ustání burácely hromy. Krupobití přešlo v ledový déšť. Vítr se mocně opíral do bulongů a mnohé sklátil k zemi.
Společníci nemohli dělat nic než zůstat schoulení ve svém úkrytu, jíst, odpočívat a pít z potoka, který proudil u vchodu do jeskyně. Mezitím střídavě drželi hlídku. Když se znovu setmělo, začali si dělat starosti s tím, že se tolik zdrželi. Liefova paže a Prininy tlapky se nádherně hojily, a tak se začínali obávat, že by se Vral mohl zotavovat právě tak rychle.
„Jen kdyby přišel na to, že zelený mech léčí,“ upozornila je Prin, zatímco uždibovala bulongovou šišku. „A s tím bych nepočítala. Vralové umějí jen bojovat a zabíjet, jinak nic. Říkala mi to máma.“
Jak se zmínila o matce, hlas jí přeskočil a s námahou přemáhala city.
„Měli jsme velké štěstí, že jsi byla s námi, když Vral zaútočil. Ale tvá matka i další milové si o tebe musejí dělat velké starosti, Prin,“ řekl Lief po chvíli.
„Vědí, že jsem v bezpečí,“ řekla Prin tiše. „Jsem si jistá, že nás navštívili tuto noc ve svých snech.“
Rozhlédla se kolem. „A už je zase noc. Možná jsou tu s námi právě v tuhle chvíli. Budou smutní, protože je to pořád jenom sen.“ Svěsila hlavu. „Kdyby tu byli, řekla bych jim, jak moc mě mrzí, že jsem jim způsobila bolest,“ zamumlala. „A řekla bych taky, jak moc mi chybějí.“
Ostatní mlčeli. Ta představa, že by mohli být obklopeni duchy milů, kteří touží mluvit s Prin a dotknout se jí, ale nemohou, byla strašidelná. Bylo smutné si uvědomit, že Prin ta slova řekla záměrně nahlas, aby ji její rodina slyšela pro případ, že by tu skutečně byla.
*
Příštího rána vítr ustal, bouřka ustoupila a zanechala za sebou jen mírný, vytrvalý déšť. Poutníci se rozhodli, že je čas pokračovat dál.
Začali stoupat v dešti v řadě za sebou podél rozvodněného potoka a ostražitě naslouchali, zda neuslyší gnómy nad sebou nebo Vrala za svými zády. Cesta byla strmá, kluzká a nebezpečná. Prin šla první a dělala, co mohla, aby prorazila bezpečnou stezku. Navzdory jejímu nejlepšímu úsilí byli ale poutníci brzy samý škrábanec.
Po hodině nebo dvou těžkého plahočení přestalo pršet a skrz mraky proniklo několik slabých slunečních paprsků.
„Aspoň něco,“ zabručel Barda. Pak vyskočil, když Prin před ním náhle zastavila a odběhla z cesty.
„Co se děje?“ zašeptala za nimi Jasmína.
„Nevím!“ odpověděl jí šeptem podrážděně Barda. „Prin! Co to děláš?“
Prin zmizela mezi stromy, šmejdila kolem a odlamovala větve s novým elánem a zaujetím. „Pojďte se podívat!“ zavolala na ně po chvíli tlumeným hlasem.
Neochotně, s tvářemi zakrytými před nepříjemnými trny, se proplazili na malé, čisté prostranství, které za tu chvíli vytvořila. Pak zůstali stát a jen hleděli s otevřenými ústy.
Přesně uprostřed mýtinky stála malá kamenná bouda se střechou z kůry. Po obou stranách nízkých dveří byly zabodnuté dvě zrezivělé kovové tyče, každá ověnčená šklebící se lebkou. K samotným dveřím byl připevněný tepaný kovový reliéf.

„To je určitě úkryt gnómů,“ zašeptala Prin. „Tyhle chatky jim sloužily jako přístřeší, když je venku zastihla bouře. Cizinci do nich nesmějí. To říká ten symbol. Ale…“
Úzkostlivě na ně pohlédla.
„Ale tahle je už dávno opuštěná,“ uklidnil ji Barda. „Dobře, že jsi ji odhalila.“ Přešel k pro věšeným dveřím a zatáhl za ně. Zvolna se otevřely a společníci vešli dovnitř.
Pokud doufali, že tu najdou nějaké zbraně, pak byli určitě zklamaní. Bouda byla ověšená pavučinami a hemžilo se to tu

pavouky a brouky. Jinak tu nebylo nic, až na pár džbánků, nějaké tkané koberečky, které se už skoro rozpadly, a hromádku černého prachu, která kdysi nejspíš byla jídlem.
„To je divné," zamumlala Prin, když s úlevou vycouvali ven. „Matka mi říkala, že za starých časů byly úkryty gnómů roztroušené po celé Hoře a všechny byly spojené pěšinami, které se na každém kroku křižovaly. Ale tohle je první úkryt gnómů, který jsme viděli, a je úplně zarostlý stromy."
Lief se rozhlédl po temném, tichém lese, který obklopoval mýtinku. „Od dob, co odtud milové odešli, všechno zarostlo bulongy. Ale to nemůže být jediný důvod, proč gnómové opustili svá stavení a stezky. Určitě by se snažili aspoň některé z nich zachránit."
Jasmína se také rozhlížela kolem. „Muselo se tady ještě něco stát. Nějaká změna, o které nevíme," řekla pomalu.
Vtom se za nimi něco ozvalo. Prin se úzkostlivě ohlédla přes rameno a trhla sebou. To Barda začal ze střechy malé chatrče strhávat pláty kůry. Už před ním na zemi ležely tři veliké kusy.
„Nedělej to!" žadonila a přispěchala k němu. „Gnómové se budou zlobit. Copak nevidíš jejich varovný symbol?"
„To je mi jedno," odfrkl si Barda a stáhl na zem čtvrtý kus. „Už nám dokázali, že jsou naši nepřátelé. Navíc tuhle chatku očividně přenechali lesu. A ta kůra se nám bude velmi hodit."
Prin na něj nechápavě hleděla a Lief s Jasmínou také překvapeně povytáhli obočí. Barda s úsměvem poklepal nohou na pláty kůry. „Tohle je bulongová kůra," řekl. „Vidíte, jak je tvrdá? A přesto je velmi lehká na nošení a navíc trochu zaoblená. Když pláty ovážeme šlahouny, vzniknou z nich výborné štíty. Štíty, které zastaví každý šíp — a ochrání nás před ostny z bulongu."
Další půlhodinu strávili tím, že pevně ovazovali kusy kůry révovými šlahouny, aby se daly zezadu snadno držet. Za ochranou štítů se pak všichni společníci cítili přece jen bezpečněji.
„Musíte vždy držet štít ve slabší ruce," radil jim Barda. „Pak máte silnější ruku volnou k boji. Napřed je to únavné, ale brzy si zvyknete na…"
Vylekaně se zarazil, když Jasmína najednou vyskočila a přitiskla si prst na ústa. „Slyším hlasy," zašeptala. „A nohy. Pochodující nohy."
Lief s Bardou pozorně naslouchali a nakonec uslyšeli nepatrný, bzučivý, rytmický zvuk, něco jako drsný pokřik nebo zpěv, který přicházel ze spodní části Hory.
„Gnómové," zanaříkala Prin.
Zvuk se přibližoval a byl stále hlasitější.

12. CESTA NAHORU

Vpadli do houští mezi stromy právě včas a společně se skrčili v těsném kruhu, štíty zvednuté kolem sebe jako stěnu. Zvuk chraplavého zpěvu a pochodujících nohou brzy zesílil. Přesto nebyl slyšet rámus praskajících větví nebo zbraní, které by osekávaly trnité listy. A pochodující nohy ani na okamžik nezaváhaly, když o kus dál míjely skryté vetřelce.
„Poblíž musí být cesta," zašeptal Barda. Jakmile se zpěv začal vytrácet v dáli, společníci se vyplížili z úkrytu a začali si prodírat cestu tím směrem, odkud předtím zvuky přicházely. A vskutku, zanedlouho se octli na úzké cestě, která se klikatila směrem k vrcholu hory. Byla tak obrostlá větvemi stromů, že vypadala jako tunel.
Lief zaúpěl. „Mělo nám dojít, že gnómové budou udržovat aspoň jednu cestu průchozí. Nepochybně tahle stezka vede od úpatí Hory až k samému vrcholu! Proč jsme ji nenašli dřív!"
„Ten oddíl gnómů musel být na úpatí ještě předtím, než se rozpoutala ta bouře," řekl Barda. „Zajímalo by mě, co tam dělali. Mám za to, že to byla nějaká špatnost, protože u úpatí Hory je jedině silnice do Země stínů."
„Ale gnómové se nepřátelí s Šedými strážci," vypískla Prin, která promluvila poprvé od chvíle, kdy zaslechli dusot pochodujícího oddílu. „Nenávidí je a vymýšlejí proti nim různé lsti. Matka mi o tom často vyprávěla. Ty lebky u úkrytu gnómů — pravděpodobně to jsou lebky Strážců."
„Prin, od té doby, co tvá matka žila na Hoře děsu, už uplynulo mnoho let," řekl Lief mírně. „Dnes jsou gnómové spojenci Pána stínů."
Prin zakroutila hlavou, ale možná jí několik posledních dnů pomohlo trochu dospět, protože se dál nepřela a netrvala na tom, že pravdu má ona. Místo toho jen pevněji sevřela štít a následovala společníky, kteří zahájili dlouhý výstup k vrcholu Hory.
*
Slunce pomalu zapadalo a už se dost ochladilo, když konečně dorazili na konec cesty. Výstup byl náročný, ale nepotkaly je žádné nesnáze. Cestu jim nezkřížil ani jediný gnóm. A teď, když opatrně nakukovali za poslední zatáčku, neviděli ani známky života nebo pohybu. Všude vládl naprostý klid.
„Kde se schovávají? Buďte připravení. Možná jdeme přímo do pasti," zamumlal Barda. Ale ani když se vydali přes volné prostranství za silnicí a stanuli před impozantním skalnatým srázem, nikde žádný pohyb, žádné šípy.
Nebyly tu ani stromy. Kráčeli po holé, bílé vápenité hornině, která byla posetá stopami, a všude se povalovaly šípy. Vrchol Hory, skrytý ve vířivém mraku, byl stále vysoko nad jejich hlavami.
Jasmína přivolala Kreje a vytasila dýku. „To je nějaká léčka," zašeptala. „Oddíl gnómů, který jsme slyšeli, se nemohl jen tak ztratit. A ti ostatní — ti, co na nás stříleli, když jsme přistávali — byli právě tady. Určitě tady někde čekají."
Skalnatý vrchol Hory na ně zlověstně shlížel. Nejdřív na něm neviděli nic podezřelého, až na několik malých děr, posetých po jeho povrchu. Ale jakmile se dostali blíž, došlo jim, kam se gnómové poděli.
Ve svahu byly úzké dveře, vytesané z tvrdé skály. Vrchní část byla tmavá a dole byly světlé. Vůbec se je nesnažili zamaskovat — ve skutečnosti byla větší světlá část ještě ozdobená drážkovanými čarami a na jedné straně byla kulatá kamenná klika s rytinou ve tvaru šípu uprostřed. Ale s klikou se nedalo otočit, a ať táhli nebo tlačili, dveře se neotevřely.

„To jsou ty jejich triky!“ zavrčel Barda, když přejížděl prsty po kameni a tu a tam marně zatlačil.
„Proč chcete dovnitř?“ zašeptala úzkostlivě Prin. „Tohle je určitě pevnost gnómů. Tady jedí a spí. A tady střeží své poklady.“
„Přesně tak,“ zamračil se Barda, který stále zkoumal kámen.
„Výzdoba je jen na spodní části dveří, na té světlé,“ řekl Lief. „To by mohl být klíč.“
Přiblížil se těsně ke skále a mžoural na zdánlivě prázdné místo v horní části dveří. Tmavá, nerovná skála se mu rozmazávala před očima, ale byl si jistý, že rozpoznal nerovnosti, které nejsou přirozené.
„Je tu něco vytesané,“ zamumlal. „Myslím, že jsou to slova. Ale jsou tak malá a ta skála je tak tmavá, že je nedokážu přečíst.“
Odhrnul si kabát a košili stranou, aby odkryl Kouzelný pás, a všiml si, že temně červená barva rubínu zbledla do tmavě růžové — to bylo znamení, že tu hrozí nějaké nebezpečí. Takové upozornění nepotřebuji, pomyslel si zachmuřeně. Vím až příliš dobře, že jdeme do nebezpečí.
Přešel prsty k topasu. Už předtím zbystřil jeho důvtip. Možná mu pomůže i teď.
Ale než se drahokamu stačil dotknout, něco ho napadlo. Sehnul se, seškrábl ze země hrst bílého prachu a pomazal jím černou skálu. Pak setřel přebytečný prach dolů. Prach, který se zachytil ve vyrytých písmenech, je celkem zřetelně odhalil:

„To je dětinská básnička,“ zamračila se Jasmína. „Připomíná mi to říkanky, které mě učil otec, když jsem byla malá. A nebylo ani těžké rozluštit ta slova. Tihle gnómové nejsou až tak chytří.“
„A také jsou neopatrní,“ řekl Barda a zvedl ze země šíp. „Pokud jsou šípy klíčem k jejich vchodu, neměli by je nechat povalovat kolem. A hledání té kopie šípu na dveřích…“
Zapíchl hrot šípu do rytiny na kulaté klice. Šíp lehce vklouzl na své místo, jako klíč do zámku. Jak Barda správně předpokládal, ve spodní části rytiny byla klíčová dírka. Pevně sevřel šíp a točil jím, dokud se neozvalo nepatrné, ale jasné cvaknutí.
„Jsou odemčené. Půjdeme dovnitř?“ otočil se k ostatním a vytasil meč.
„Ne!“ prosila úpěnlivě Prin, která už nedokázala mlčet. „Říkáte, že gnómové nejsou chytří, ale oni jsou! Milují léčky a pasti! Tohle jsou jejich dveře. Pokud je použijeme, zemřeme. Vím to!“
„Musíme vstoupit do té pevnosti, Prin,“ řekl Lief pevně. „Gnómové tam schovávají něco, co musíme najít. Ale ty s námi dovnitř nemusíš. Můžeš se vrátit na cestu a držet hlídku.“
I on vytasil meč a kývl na Bardu, který začal silně tlačit do dveří. Se skřípavým, pronikavým zvukem se začal kus kamene stáčet dovnitř.
Vtom Lief jako by odněkud nad nimi zaslechl tlumený chichot. Sevřel Bardovu paži a zadržel ho. „Počkej!“ Zasyčel.
Jasmína to také slyšela. Pohlédla nahoru a soustředěně pozorovala povrch skály. „Nikoho tam není vidět,“ zašeptala. „Ale jsem si jistá, že jsem slyšela, jak se někdo zasmál.“
„Bylo to ptačí volání, možná,“ řekl Barda. Nerozhodně stál s rukou stále opřenou o dveře.
Krej zaskřehotal.
„Nebyl to pták,“ řekla Jasmína neústupně. „Někdo se smál. Nám.“
Chvíli stáli v napjatém tichu a poslouchali. Ale Hora znovu úplně ztichla, jako by vyčkávala.
Barda pokrčil rameny, sevřel pevněji meč a znovu zatlačil na dveře. Rezavý zvuk zesílil, když se kamenná deska pohnula dovnitř. Mezi dveřmi a stěnou skály se objevila úzká skulina. Odněkud za tou mezerou problikávalo světlo.
Jasmína nakoukla prasklinou. „Nikoho nevidím,“ zamumlala. „Za dveřmi je malá místnost, ze které vede chodba. Ta chodba je osvícená.“
Rozhlédla se po ostatních, drobnou tvář plnou vzdoru, a v ruce se jí zableskla dýka. „Myslím, že bychom měli jít dovnitř,“ řekla rozhodně. „Pak si každý, kdo se nám smál, bude přát, aby zůstal zticha.“ Opřela se ramenem o dveře a zatlačila, aby je víc otevřela. Pak se otočila k Liefovi. „Jdeš?“ zeptala se.
Lief vykročil vpřed. Ale v tu samou chvíli před něj skočila Prin. „Ne!“ prosila ho. „Ne, Liefe! Aspoň ty nesmíš!“ Lief, kterého to zaskočilo, zavrávoral, ztratil rovnováhu a ztěžka dopadl na zem.
Ležel na zemi a omámeně zíral na dveře. Rýhované čáry na světlém kameni jako by se nad ním tetelily. A pak — ke svému úžasu, najednou uviděl, co to ve skutečnosti je.
Slova. Ty čáry byly slova. Zamrkal a sotva dokázal uvěřit tomu, co vidí. Ale byla to pravda. Písmena byla roztažená do výšky a tak zúžená, že hned nepoznal, že je to něco víc než ozdoba. Ale když se na ně díval zespoda, dokázal přečíst, co říkají.
CHCEŠ-LI ZEMŘÍT.
„Liefe, promiň…“ Skláněla se nad ním starostlivě Prin.
Barda na ně zíral s rukou na dveřích. Ale Jasmína netrpělivě potřásla hlavou a chystala se vstoupit.
„Jasmíno…“ zadrmolil Lief a už se drápal na nohy. „Nechoď dovnitř, Jasmíno! Je to past!“
Vyskočil a pevně ji chytil za zápěstí právě v okamžiku, kdy s výkřikem sklouzla do jámy, která zela přímo za dveřmi.

13. UVNITŘ

Jasmína se bezmocně houpala ve vzduchu a Liefova ruka bylo to jediné, co ji zachránilo před pádem na dno pasti, jáma byla hluboká, ale přesto Lief na jejím dně zahlédl bílý záblesk. Zvedl se mu žaludek, když si uvědomil, že jsou to kosti — nepochybně kosti dalších nezvaných hostů. Gnómové je pravděpodobně pozorovali špehýrkami ve skále, když se snažili otevřít dveře. Jeden se zasmál nahlas v domnění, že tu budou další tři oběti smrtícího žertu. Lief zlostně zaťal zuby.

Pak si Barda klekl vedle něj a společně vytáhli Jasmínu nahoru do bezpečí.
„Musíme udělat opak toho, co říká ta básnička," řekl Lief. „Pokud máme vstoupit ve zdraví, musíme zatáhnout za dveře, ne zatlačit."
Táhli za dveře, dokud necvakly a úplně se nezavřely. Pak je znovu odemkli šípem a znovu zatáhli. A opravdu — ohromný kámen zaskřípal a posunul se směrem ven stejně snadno jako dovnitř.
Barda zvedl několik šípů a vhodil je do temnoty, kde předtím zela jáma. Zacinkaly o kov.
„Je to tak, jak jsem si myslel," řekl Lief. „Jáma je obvykle zavřená. Ale když se dveře zatlačí dovnitř, kryt se odsune stranou."
„Ďábelský vynález," zavrčel Barda. „Kdybychom ty a já nezaváhali, Liefe…"
„Já jsem vám říkala, že gnómové jsou prohnaní," poznamenala Prin. „Jsou vychytralí, nenávidí cizince a milují kruté žerty. Musíme být velmi, velmi opatrní. Pokud nás stále pozorují, vědí, že jejich past selhala. Zkusí něco jiného."
Tentokrát se s ní nikdo nepřel.
Vstoupili dovnitř a terén před sebou prověřovali štíty, kterými šmátrali po zemi. Bedlivě naslouchali, zda se poblíž něco nešustne. Ale všude bylo ticho. Před nimi se táhla dlouhá chodba, kterou už předtím viděli od vchodu.
Jejich tváře vypadaly ve světle poblikávajících loučí strašidelně. Začali prolézat tunelem. Jen Jasmína a Prin mohly stát vzpřímeně, ale i ony musely místy sklonit hlavu. Brzy tunel ostře zahýbal a téměř okamžitě následovala další zatáčka.
Pak došli k místu, kde se rozděloval na tři strany. Jedna chodba vedla vlevo, druhá vpravo a třetí rovně.
„Kudy?" zašeptal Lief.
„Není podle čeho soudit, která cesta je nejbezpečnější," zavrčel Barda. „Ale myslím, že bychom měli jít tou, která vede rovně. Má vyšší strop než ty ostatní. Pokud půjdeme jednou z těch dvou, budu se muset plazit."
Šli dál. Stále bylo naprosté ticho. Viděli, že přímo před nimi tunel znovu prudce zahýbá doprava.
„Možná si gnómové přece jen myslí, že jsme skončili v jámě," řekla Jasmína tlumeným hlasem, zatímco zahýbali za roh, kde nebylo tolik světla.
„Možná," odpověděl zachmuřeně Barda. „Ale na to bych nespoléhal. Myslím…"
Najednou se zarazil a prudce zastavil. Před nimi stály nezřetelné postavy, které jim zatarasily cestu. Barda s Liefem pozvedli meče. Záblesk v dálce prozradil, že jejich protivníci jsou také ozbrojeni, a podle tvaru siluet se dalo usoudit, že také nesou štíty.
„Gnómové z Hory, přicházíme v míru," zavolal Barda. „Žádáme jen, abyste vyslechli, co vám chceme říct. Složíme své zbraně, pokud i vy se odzbrojíte."
Neozvala se žádná odpověď, žádný pohyb, jen se znovu zablýskala ocel.
„Nesmíme dopustit, aby si mysleli, že se jich bojíme," zašeptala Jasmína a s Bardou a Liefem znovu pomalu vyrazili vpřed. Postavy se také pohnuly směrem k nim a s každým krokem společníků se o krok přiblížili i jejich protivníci.
„Proč neodpovídáte?" zvolal Barda znovu. „Chcete se s námi bít? Pokud ano, jsme připraveni." Zrychlil krok. Lief s Jasmínou kráčeli za ním. Za nimi se šourala Prin, která se snažila udržet tempo. Přidušeně zakňourala strachy.
Během chvilky byly postavy skoro u nich, stále zastíněné, ale i tak hrozivé. Jsou mnohem větší, než jsme čekali. A jsou čtyři, pomyslel si Lief a ještě pevněji sevřel meč.
Boj muže proti muži. Tohle nečekal. Ale byl připravený. Zvedl svůj štít. Jeden z jeho protivníků udělal totéž. A najednou, najednou to Lief uviděl…
„Bardo, je to zrcadlo! Zrcadlo připevněné na zdi!" vykřikl. „Tohle je slepá ulička!" Přeběhl mu mráz po zádech, když za sebou uslyšel cvaknutí. Prudce se otočil, škobrtnul přes Prin a snažil se kolem ní protlačit, aby zachytil kovové dveře, které se právě vysunovaly ze stropu chodby za jejími zády.
Ale bylo příliš pozdě. Když se k nim dostal, byly už pevně uzavřené. A oni se octli v pasti. Byli zamčeni v cele bez přístupu vzduchu. Byli tu uvězněni jako v hrobce.
*
O několik hodin později stáli schoulení k sobě v neproniknutelné tmě. Museli sundat pochodeň, která byla připevněná na zdi. Spalovala vzduch, kterým si nemohli dovolit plýtvat.
„Přece odsud musí vést cesta ven," trval na svém Lief. „Musí!" Zakymácel se vyčerpáním.
„Gnómové určitě přijdou," zabručel Barda. „Aby se nám posmívali, když nic jiného. Protože co by to bylo za vtip, kdyby se mu nemohli zasmát? To bude naše šance, protože pokud se oni dokážou dostat dovnitř, my se určitě můžeme dostat ven."
Jasmína přikývla. „Musíme se na ně připravit. Musíme mít plán. Ale kdy přijdou? A kudy? To kdybychom tak věděli!"
„Kdybychom byli doma, mohli bychom si o nich nechat zdát," řekl přiškrcený hlásek za nimi.
Všichni se otočili. Na Prin skoro zapomněli. Krčila se v rohu, oči vykulené strachy, tlapky pevně stisknuté před sebou.
„Kdybychom byli doma s mojí rodinou, mohli bychom se napít vody z pramene, vzpomenout si při tom na gnómy a nechat si o nich zdát, ať jsou kdekoli," zopakovala potichu. „Viděli jsme je. Viděli jsme jejich tváře…" Její hlas se vytratil a celá se rozechvěla. Slyšela Liefa vykřiknout a zahanbeně si skryla tvář.
„Omlouvám se," zašeptala. „Nikdy předtím jsem nebyla zavřená mezi čtyřmi stěnami. Nelíbí se mi to."
Filli úzkostlivě zaštěbetal. Jasmína přešla k Prin a objala ji kolem ramen. „Nemusíš se stydět," zamumlala. „Já se taky bojím, když jsem někde zamčená. Bojím se toho víc než čehokoli jiného."
„Jsi velmi unavená, Maličká," řekl Barda s drsnou vlídností. „Teď si lehni a spi. Mohou se ti zdát sny i bez vody z pramene."
„Ale s ní by ty sny byly mnohem užitečnější!" zvolal náhle Lief. Když na něj všichni zvědavě pohlédli, zazubil se a zvedl svou láhev s vodou. „Copak si nepamatujete? Přiznám se, že ani já si nic nepamatoval, dokud mi to Prin nepřipomněla. Od chvíle, co jsme opustili mily, jsme pili jen z potoků. Láhve máme stále plné — plné vody z Pramene

snů!“
*
Lief usnul a z mlhy se začal pomalu vynořovat sen. Mihotavé světlo, tančící barvy, jednotvárné mumlání, šourání mnoha nohou, klapání a cinkání… A jeden silný hlas, děsivě hlasitý, hrozivý, rozléhající se všude kolem… „VÍC! CHCI VÍC!“
Lief vykulil oči a s odporem pozoroval noční můru, která se před ním vynořila. Polekaně klopýtal zpátky, aby se přitiskl ke kamenné zdi. Je to jen sen, připomínal rozrušeně sám sobě. Sen! Jsem tu jen v duchu. Nemůže mě vidět!
Ale přesto mu srdce tlouklo jako o závod a dělalo se mu zle od žaludku. Ať už v době, kdy uléhal ke spánku, čekal cokoli, tohle to nebylo!
Čekal sice, že uvidí jeskyni, ale ne tak velikou. Strop toho obrovského prostoru jistě stoupá až k vrcholu Hory.
Čekal, že uvidí poklady, ale ne v tak nesmírném množství. Ohromné, třpytivé hromady zlata a šperků naplňovaly jeskyni ode zdi ke zdi, stoupaly do kopců a klesaly do údolí jako duny Pouště zkázy.
Čekal, že uvidí gnómy, které zahlédl na vrcholu hory. Netušil ale, že je uvidí, jak se vystrašeně plazí, pobíhají sem a tam a křičí.
Ale tu obří hromadu hrudkovitého, mazlavého masa, která dřepěla uprostřed jeskyně, ty zlomyslné oči skelné chamtivostí, odporné slizké nohy s dlouhými drápy, roztažené lhostejně přes rozházené drahokamy a hromady zlata — tohle tedy opravdu nečekal. Ani ve svých nejfantastičtějších představách.
Před ním se tyčila obrovská ropucha. Skrytá hrůza Hory děsu.

14. GELIK
Gnómové se plazili kolem obra a sbírali do obrovských skleněných džbánů sliz, který skapával z jeho kůže jako husté, olejovité kapky potu. Všichni měli rukavice a drželi se dost zpátky od stékajících kapek a zacházeli se džbány s nejvyšší opatrností.
„Ten sliz je určitě jedovatý,“ pomyslel si Lief. Pak sebou trhl, když si uvědomil, že právě odtud musí mít gnómové jed pro své smrtící šípy.
Mezitím přicupitali další dva gnómové, prohnutí pod váhou obrovské zlaté mísy, naložené vysoko něčím, co vypadalo jako černé, lesklé plody.
Poklekli před ropuchou se skloněnými hlavami. Její dlouhý červený jazyk vystřelil ven, zavrtal se do černé hmoty a nabral čtvrtinu obsahu mísy. Když zvedl pochoutku do obřích úst, trousil při tom ledabyle kousky na přihlížející gnómy a poklady u svých nohou, Liefovi se zvedl žaludek. To jídlo nebyly plody, ale mouchy. Tisíce — desítky tisíc — tlustých, mrtvých much.
Během chvilky byla mísa prázdná. Ropucha skřehotavě, vztekle zavrčela. „VÍC! RYCHLE!“ zaburácela.
Dva klečící gnómové se přikrčili a vystrašeně pohlédli jeden na druhého. „Odpusť, veliký Geliku,“ koktal ten nalevo, scvrklý stařec v otrhaném hnědém kabátě. „Ale — může to nějakou dobu trvat, než v chovných jeskyních nasbíráme další mouchy. Nachystané zásoby došly.“
„COŽE? DOŠLY? KDO JE ZA TO ZODPOVĚDNÝ?“ zaskřehotala ropucha.
Starý gnóm se celý třásl, ale nakonec se přinutil promluvit. „Jen jsi dnes snědl poněkud víc než obvykle, veliký Geliku,“ chvěl se. „Na to jsme nebyli připraveni. My…“
Nestačil to ale dořící, protože vtom na něj ropucha bez varování plivla. Padl k zemi a svíjel se v bolestech. Gnómka klečící vedle něj naříkala zármutkem a zděšením, sklonila k němu tvář a sevřela umírajícího muže v náručí.
Ostatní gnómové vše beze slova pozorovali. V některých tvářích Lief viděl provinilou vděčnost, že za to zaplatil životem starý gnóm a ne oni. Z jiných obličejů vyzařoval smutek a zlost. Ale na většině byla patrná jen netečná, bezvýrazná beznaděj.
„Poměry na Hoře děsu nejsou takové, jak jsme si mysleli,“ ozval se za ním Barda.
Lief se polekaně otočil. Barda s Jasmínou stáli kousek od něj. Viděl je celkem jasně, i když byli zastínění a jejich siluety jako by se chvěly. Jasmína, pro jednou bez Filliho a Kreje, kteří nepili vodu snění, byla bledá zhnusením a zlostí.
„To je odporné,“ zabručela. „Tenhle Gelik vládne gnómům, jako Wennbar ovládal Wenny v Lesích hrůzovlády. Ale tohle je mnohem horší. Tenhle nezabíjí pro potravu, ale z prosté nevraživosti.“
„Drahokam, který hledáme, musí být tady,“ řekl Barda. „Ale jak ho najdeme? Jeskyně je plná drahých kamenů.“
Lief užasle zavrtěl hlavou, že dokázal — byť na chvíli — zapomenout na jejich hledání. Ale stalo se to. Ropucha Gelik upoutala veškerou jeho pozornost.
Teď cítil, že se Kouzelný pás zahřívá. Pátý drahokam je tady, v téhle jeskyni. Ale kde?
„Nebudeme mít vůbec příležitost drahokam hledat, jestli se co nejdřív nedostaneme z toho vězení, ve kterém nás zavřeli!“ zašeptala jízlivě Jasmína.
„Musíme čekat a poslouchat,“ odpověděl jí Barda. „Proto jsme tady.“
Pozorovali, jak vzlykající gnómka táhne pryč starcovo tělo. Ostatní se pomalu vrátili k práci a znovu se začali věnovat skleněným džbánům s ropuším slizem. Když byla nádoba plná, dva gnómové ji společně odnesli ven dveřmi poblíž místa, kde všichni tři stáli.
„Kdysi jsme bývali hrdý lid,“ slyšel Lief znechuceně brblat jednu ženu, když procházela kolem. „Kdysi jsme vlastnili tento poklad a Hora byla překrásná, úrodná a naše. Teď jsme otroky v trnitém hnízdě a chováme mouchy pro ropuchu.“
„ŘÍKALA JSI NĚCO, GLA-TON?“ zazněl jeskyní drsný hlas.
Žena, která předtím mluvila, se spěšně otočila. „Ne. Ne, veliký Geliku,“ zalhala. „A pokud jsem mluvila, říkala jsem jen, že ti vetřelci — ti, o kterých jsme ti říkali — jsou bezpečně zamčení ve slepé chodbě a neutečou.“

„MUSEJÍ ZEMŘÍT!“
„Ach, zemřou, můj pane,“ řekl další gnóm, který vykročil vpřed a uhlazoval si rudý plnovous. „Ti jednodušší z nás je pozorovali a bavili se jejich chabým úsilím utéct. Ale zábava skončila, když zhasli světlo. Ráno budou určitě mrtví, protože jim brzy dojde vzduch. Pak je odtáhneme do chovných jeskyní a přenecháme je mouchám.“
Usmál se a zhluboka se uklonil. „A brzy ty, veliký Geliku, budeš mít ty mouchy,“ dodal. „Je to báječný postup, že?“
Obří ropucha jako by se skoro usmála. „Jsi chytrý, Ri-Nane,“ zabručela. „Ale ne dost chytrý, jak se zdá, abys zaručil, že budu mít své jídlo včas, jak bylo dojednáno.“
Gelikův hlas byl teď hluboký a zastřený. Ale z nějakého důvodu zněl ještě děsivěji než jeho nejhlasitější řev. Rudovous vycouval a úsměv, který mu stále visel na rtech, ztuhl do bázlivého úšklebku.
„Zasloužíš si trest, Ri-Nane,“ zaskřehotal Gelik sladce. „Ale jsi mi užitečný, takže ti možná odpustím. Nebo možná ne. Rozmyslím si to. Mezitím vezmi zbytek těchto mizerných otroků do chovných jeskyní a pracujte tam celou noc. Zítra budu mít dostatek much — jinak za to zaplatíš.“
Ri-Nan poslušně odpelášil ke dveřím, klopýtal ve spěchu přes hromady pokladů a dal znamení ostatním gnómům, aby ho následovali. Během chvilky bylo v jeskyni opět ticho.
Netvor se spokojeně, pohodlně usadil a olízl si z úst pár přilepených much. Napůl zavřel oči a sklonil obrovskou hlavu.
A právě v té chvíli Lief uviděl ten tmavozelený kámen, zasazený do Gelikova čela, a se záchvěvem zděšení ho poznal. Elbait. Symbol cti. Pátý drahokam Kouzelného pásu Deltory.
*
Společníci se vzbudili všichni téměř ve stejnou chvíli do hluboké tmy jejich vězení. Bylo to jako probudit se ze zlého snu, který se jim zdál společně. A přesto — věděli příliš dobře, že to, co viděli, bylo skutečné.
„Objevili jste něco užitečného?“ zeptala se nedočkavě Prin, když uslyšela, že se pohnuli.
Jasmína se postavila. „Zjistili jsme třeba to, že než jsme zhasli světlo, gnómové nás pozorovali,“ řekla. „Ale kudy? Jsem si jistá, že v téhle prokleté cele není žádná trhlina ani díra.“
Poslepu začala znovu hmatem pečlivě prozkoumávat zdi, strop a dokonce i podlahu a nechala na Bardovi s Liefem, aby Prin vylíčili zbytek zážitků. Převyprávěli jí vše, co nejjemněji to šlo, ale když skončili, Maličká se znovu třásla strachy.
„Nikdy jsem o ničem takovém neslyšela,“ zašeptala. „Můj lid o tom nemá tušení. Tak proto jsou úkryty gnómů tolik zarostlé a proto gnómové vypadají tak nechutně bledě. Skoro pořád jsou pod zemí, sbírají jed z ropuchy na své šípy a slouží jejím potřebám.“
„Myslím, že máš pravdu,“ zamumlal Lief.
Slyšeli Jasmínu, jak vztekle dupe nohama. „Nemůžu nic najít!“ zasyčela. „Ani tu nejmenší prasklinku.“
„Kdyby tu byla prasklina, byl by tu i vzduch,“ řekl Lief zachmuřeně. „A tady žádný vzduch není.“
„Ale oni nás pozorovali!“ trvala na svém Jasmína. „Vyznělo to, jako by se jich dívalo hodně najednou a smáli se našim hloupým pokusům utéct. Ta Gla-Ton o tom mluvila, jako by to bylo stejně snadné jako koukat z okna!“
Barda tlumeně vykřikl a vyškrábal se na nohy. „Proboha, možná to tak snadné je!“ zašeptal.
„Jak to myslíš?“ dožadovala se Jasmína vysvětlení. „Tady není žádné okno!“
„Žádné okno, které bychom viděli,“ řekl Barda. Prolezl kolem Liefa a dotkl se prsty zrcadla.
„Jednou jsem slyšel poutníka vyprávět o zázračné věci, kterou viděl: sklo, které na jedné straně vypadalo jako zrcadlo a z druhé strany to bylo okno,“ řekl. „Myslel jsem, že si jenom vymýšlí zajímavé povídačky, aby v hostinci dostal zadarmo napít. Ale možná jsem byl tehdy nespravedlivý.“
„Je jen jeden způsob, jak to zjistit,“ řekl Lief potichu.
„Přesně tak,“ souhlasil Barda. „A není pro to lepší chvíle než teď. Připravte si zbraně a ustupte.“
Opřel jeden z kůrových štítů o zrcadlo, napřáhl se těžkou botou a vší silou kopl. Zrcadlo se roztříštilo a vysypalo do místnosti za celou. Otvorem sem proudilo oslnivé světlo — světlo a vzduch, ale i zápach tak odporný a nechutný, že se společníci dusili. Tápavě vykročili vpřed, rozbité sklo jim křupalo pod nohama.
„Co to je?“ kašlala Jasmína a tiskla si ohbí lokte k nosu. „A co je to za hluk?“
Ale to už jejich oči přivykaly světlu a okamžitě se jim zvedl žaludek, když uviděli, co v té místnosti je. Zdi lemovaly obrovské, síťované klece. A uvnitř těch klecí byly miliony a miliony much, které bzučely kolem páchnoucích hromádek hnijícího masa.
„Je to jedna z chovných jeskyní,“ řekl Lief. „Rychle pryč. Gnómové se mohou objevit každým okamžikem.“
Pospíchali ke dveřím a vyběhli do temného tunelu. Hnusný zápach hniloby stále visel ve vzduchu. Slyšeli hlasy, které se ozývaly odněkud zprava. Zahnuli doleva, ale nedostali se daleko, když se před nimi rozlétly dveře a z nich vyběhli dva gnómové, kteří spolu nesli velikou dřevěnou krabici.
Společníci ztuhli a začali couvat.
Jeden z gnómů, ve kterém Lief rozpoznal rudovousého Ri-Nana, se rozhlédl, uviděl je, vykřikl a upustil svůj konec krabice. Jeho druh zavrávoral a vztekle zařval, když krabice prudce sletěla na kamennou podlahu a praskla. V odporném, lesklém proudu se z ní začaly valit mrtvé mouchy.
„Vetřelci utíkají!“ ječel Ri-Nan. Zaklonil hlavu a vydal vysoký, halekavý výkřik, jaký gnómové vydávali i tenkrát na úbočích Hory, když stříleli na mily. Tunelem se okamžitě začal rozléhat dusot nohou, který přicházel z obou stran.
„Zpátky!“ vykřikl Barda.
Utíkali ke dveřím chovné jeskyně, kterou právě opustili. Byla blízko, ale když k ní doběhli, oba konce chodby už byly plné gnómů se zdviženými luky, kteří jim zatarasili cestu z obou stran.
Lief s Bardou natlačili Prin do jeskyně a vrhli se za ní. V tu chvíli začaly létat šípy. Oni byli v bezpečí, ale Jasmína neměla takové štěstí. Když proskakovala dveřmi, vykřikla a gnómové vítězoslavně zahalekali.
Doškobrtala do jeskyně, přibouchla za sebou dveře a opřela se o ně. Barda vyskočil, aby zajistil západku. Lief chytil

Jasmínu a odtáhl ji stranou, když sklouzla k zemi a vytáhla si šíp zabodnutý do dlaně.

15. GNÓMOVÉ Z HORY

Rána byla drobná. Šíp uvízl jen pod kůží. Ale Jasmína se složila na zem, oči pevně zavřené a v bolestech lapala po dechu. Jed jí pomalu, ale jistě proudil do těla. Lief s Bardou se nad ni sklonili, bezradní a zdrcení žalem, zatímco Filli naříkal a Krej vřískal.

„Na co čekáte?“ vykřikla Prin. „Dejte jí ten lék! Ten kouzelný lék, co mě zachránil!“

„Už žádný nemáme,“ odsekl Barda. „Ty jsi dostala poslední dávku.“

Prin se poděšeně stáhla zpět.

Jasmína otevřela oči. „Neposlouchej Bardu. Nevyčítej si to, Maličká,“ zašeptala bílými rty. „Museli jsme tě zachránit. Dlužili jsme to tvému lidu. Je jenom jedna Prin.“

„Je jenom jedna Jasmína,“ zamumlal Barda. Tvář měl staženou bolestí.

Mezitím gnómové dorazili ke dveřím. Kopali do nich a tloukli. Barda zvedl hlavu. „Za tohle zaplatí,“ odfrkl si. Vstal, v ruce se mu zableskl meč a oči mu planuly hněvem.

„Nepokoušej se — mě pomstít,“ zamumlala Jasmína. „Měj rozum. Zachraňte se. Hledání — Kouzelný pás — je důležitější než…“

Tvář se jí zkroutila bolestí. Zavřela oči. Filli žalostně naříkal. Lief cítil, jak mu to trhá srdce.

„Jed z ropuchy ji zabíjí.“ vzlykala Prin.

Jed.

Lief si bleskově strhl Kouzelný pás z beder. Prin mezi slzami zalapala po dechu a Barda na něj pohlédl, rozzuřený a zamračený. „Liefe, co to děláš?“

Lief si ani jednoho z nich nevšímal. Přitiskl na Jasmíninu poraněnou ruku medailon s pobledlým rubínem, ovinul ho jejími prsty a navzdory všemu nepřestával doufat. V hlavě mu totiž stále znovu zněla slova z Kouzelného pásu Deltory.

† Veliký rubín, symbol štěstí, červený jako krev… Zahání zlé duchy a je protilátkou hadího jedu.

Jestli se rubín dokáže vypořádat s hadím jedem, možná zabere i na ten Gelikův. Byla to mizivá šance. Ale jediná, kterou měli.

Pohlédl vzhůru, setkal se s Bardovým pohledem a viděl, že velký muž konečně pochopil, o co se snaží.

„Ještě dýchá. Ale potřebujeme čas,“ zamumlal Lief. Barda přikývl a znovu se obrátil ke dveřím. Prin mlčky vzala Jasmíninu dýku a šla se postavit vedle něj. Barda na ni letmo pohlédl a snažil se ji odvelet do ústraní, ale ona zakroutila hlavou a ani se nepohnula.

Gnómové teď tloukli do dveří něčím těžkým a s každým úderem vykřikli do rytmu. Západka dveří rachotila a dřevo se začínalo tříštit. Bylo jasné, že už moc dlouho nevydrží.

Barda zachmuřeně stál s mečem v ruce a vyčkával. Vedle něj s vykulenýma a vyděšenýma očima stála Prin. Trhla sebou při každé ráně do dveří, ale neustoupila ani o píď.

Jasmína ležela jako mrtvá s prsty obtočenými kolem Pásu. Lief sklonil hlavu a šeptal jí do ucha. „Jasmíno, bojuj s tím jedem. Vzepři se mu!“ šeptal. „V ruce máš rubín. Rubín ti pomůže.“

Jasmínina tvář zůstávala bez výrazu. Ale Liefovi se zdálo, že se opálené prsty pohnuly, i když jen nepatrně. Slyšela ho. Byl si tím jistý.

Ozvala se další rána a zvuk praskajícího dřeva. Krej varovně vykřikl a letěl k Bardovi. Prin zděšeně zakvičela. Lief se otočil a uviděl, že dveře se prudce otřásají. Panty pomalu povolovaly. Zástrčka už napůl odpadla. Ještě jedna rána, možná dvě…

Vedle něj si Jasmína dlouze, potichu povzdechla. Pohlédl dolů a ohromeně zalapal po dechu. Mezi jejími zkroucenými prsty problikávalo červené světlo.

Byl to rubín. Rubín, který působil svým kouzlem a ukazoval svou sílu.

Jasmína ospale otevřela oči. Liefovi poskočilo srdce, když viděl, že jsou jasné a bez známek bolesti. Ale byla zesláblá, strašlivě zesláblá.

„Liefe!“ zakřičel Barda. „Prolomili dveře!“

Lief zakryl Jasmínu jejím štítem, aby měla aspoň nějakou ochranu, a rychle utíkal ke dveřím. Dírami v otřásajícím se dřevě viděl šklebící se tváře gnómů a záblesky seker.

Barda se ohánět mečem a sekal do děr, jimiž gnómové prostrkávali ruce a nohy. Prin mu stála po boku a statečně bodala Jasmíninou dýkou. Zatím dokázali zabránit vpádu. Ale nebude to dlouho trvat a dveře se úplně rozletí a spadnou dovnitř. Až se to stane, gnómové se přes ně nahrnou do jeskyně jako voda přes probořenou hráz. Pak bude vše ztracené.

„Prin!“ vykřikl Lief. „Jdi k Jasmíně! Probírá se, ale pomalu. Ochraň ji a Filliho, jestli to půjde.“

Zaujal Prinino místo, zatímco ona odspěchala splnit jeho povel. Barda nepřestával odrážet gnómy a jeho napjatá, zpocená tvář teď byla ještě odhodlanější, když věděl, že Jasmína stále žije.

Z druhé strany dveří zapištěl vzteklý hlas. Lief ten hlas poznal. „Nemůžete vyhrát, hlupáci! Vzdejte se a my vás z milosrdenství usmrtíme rychle. Jestli nás tu necháte čekat, tvrdě za to zaplatíte! Budete trpět, o to se postaráme!“

Byla to Gla-Ton, ta, která si stěžovala, že musejí dřít na Gelika. Lief si olízl rty a zavolal v odpověď.

„Máš strach, Gla-Ton, že tvůj pán ropušák se bude zlobit, když tu s námi budeš lelkovat, místo abys sbírala mouchy? Bývaly časy, kdy gnómové byli svými vlastními pány.“

„A časy, jak jsem zaslechl, kdy chodby Hory děsu nesmrděly jako vozy s odpadky,“ přidal se Barda. „A kdy jejich

poklad nebyl pokrytý žabím slizem a všichni jim ho záviděli.“
„Buďte zticha!“ zaječela Gla-Ton vztekle.
„Velká ropucha nám dodala sílu!“ zvolal jiný hlas, který podle Liefa nepochybně náležel rudovousému Ri-Nanovi. „Přišla k nám a nabídla nám ochranu před Pánem stínů a jeho Strážci. Nabídla nám, že můžeme používat její jed, za jistých — podmínek. Ty podmínky byly tvrdé, ale rádi jsme je přijali. Díky Gelikovu jedu jsme mocní.“
„Ach ano,“ pošklebovalse Lief. „Pomohl vám vyštvat mily, takže teď jsou vaše stezky a úkryty zarostlé trnitými bulongy, ve kterých se může prohánět Vral. Gelik vás zotročil, takže se teď dnem i nocí lopotíte v jeho službách, polomrtví hlady a strachy o vlastní život. To jste vážně udělali velmi výhodný obchod.“
Za dveřmi bylo ticho. Lief s Bardou pohlédli jeden na druhého. Je možné, že tuhle slovní bitvu vyhráli?
„Mohli bychom vám pomoci zbavit se vašeho tyrana,“ zakřičel Lief a zkřížil si prsty pro štěstí. „Copak nechcete být znovu volní?“
Znovu bylo dlouhé ticho.
„Neexistuje zbraň, která by dokázala zabít Gelika,“ ozvala se konečně Gla-Ton. Její hlas byl plný zoufalství. „Gelikova kůže je příliš tlustá, než aby ji propíchl meč nebo šíp. Ani sekery nic nezmohou. Mnozí zaplatili životem za to, že se nás pokusili osvobodit.“
„Nikdo nepřežije otravu Gelikovým jedem,“ pronesl další, starší hlas. „Já, Fa-Glin, vůdce gnómů z Hory, vám to říkám. Sami jste viděli, co se stalo vaší společnici — díky jediné drobné rance po šípu na dlani.“
„Co se mi stalo?“ Zahlaholil hlas, vyrovnaný a posměšný.
Zatímco venku zavládlo ohromené ticho, Lief s Bardou se prudce otočili. Jasmína stála za nimi, opřená o Prinino rameno. Vypadala bledě a zesláble, ale zubila se na ně a mlčky jim podávala Kouzelný pás. Lief ho vzal, rychle si ho připnul kolem beder a zase ho zakryl košilí.
„Gelikův jed mi neublížil, Fa-Gline!“ vykřikla Jasmína. „Naše kouzla jsou dost mocná. Ta ropucha nás nemůže zabít, ale máme dost silné zbraně, abychom zabili my ji.“
Odmlčela se a zavrávorala. Pak posbírala všechny síly, zvedla hlavu a znovu zavolala, hlasem stejně sebejistým jako předtím: „Chcete naši pomoc? Pokud ano, odložte zbraně a pošlete sem dovnitř tři zástupce vaší strany a promluvíme si.“
*
Setkání Bardy, Liefa, Jasmíny a tří zástupců gnómů, Gla-Ton, Ri-Nana a Fa-Glina, trvalo dobře přes hodinu. Mezitím je Prin, Krej a Filli mlčky pozorovali z kouta chovné jeskyně. Žádný z nich gnómům nedůvěřoval a skutečnost, že bělovousý Fa-Glin měl na sobě kabát s třásněmi, který byl očividně vyrobený z kůže milů, nijak nepomohla změnit jejich názor.
Debata byla zpočátku obtížná a plná hněvu. Ale, jak byl Lief přesvědčený, Gla-Ton byla odhodlaná nepropást příležitost porazit Gelika. Fa-Glin, užaslý nad Jasmíniným zázračným uzdravením, byl na její straně. A nakonec podlehl i Ri-Nan a bylo rozhodnuto. S pomocí gnómů návštěvníci zabijí Gelika. Na oplátku dostanou svobodu a ten tmavozelený kámen zasazený do čela ropuchy.
„To mi připadá jako žalostná odměna,“ zabručel stařičký Fa-Glin, který si je podezíravě prohlížel. „Ale zajímalo by mě, jak víte, že tam je. Ten kámen se objevil na Gelikově čele před necelými sedmnácti lety.“
„Máme způsoby, jak zjistit takové věci,“ řekla rychle Jasmína. „Copak jste na vlastní oči neviděli, jak silná jsou naše kouzla?“
„Slyšela jsem, že žabí kameny slouží jako základ pro zaklínadla,“ poznamenala Gla-Ton. „A tenhle je velikánský.“ Obrátila se ke společníkům. „To je nepochybně důvod, proč ho chcete.“
Lief, Barda a Jasmína přikývli, ale viděli, že Fa-Glin není přesvědčený. Zřejmě si stále nebyl jistý, zda se jim dá věřit.
„Gelik teď bude spát,“ řekl Ri-Nan. „Vstoupit do jeskyně pokladů je v tu dobu zakázané. Pokud se Gelik probudí…“
„Ta ropucha se neprobudí,“ řekl rozhodně Barda. „A pokud ano, to my budeme trpět. Půjdeme do jeskyně sami. Jediné, oč vás žádáme, je, abyste nám ukázali cestu.“
Starý Fa-Glin přimhouřil oči. „Chcete vstoupit sami do jeskyně pokladů? Abyste si mohli sebrat a ukrást, co se vám zlíbí? Tak to ne, nic takového.“
Lief měl sto chutí mu rozzlobeně odpovědět, ale zadržel svá slova. „Každopádně tam půjdeme s vámi,“ vložila se do toho Gla-Ton. „Pokud plán selže, zaplatíme nakonec stejně draze jako vy, protože nás Gelik obviní, že jsme vás nechali utéct.“
Lief letmo pohlédl na Ri-Nana. Rudovousý gnóm sice mlčel, ale jeho oči pod hustým obočím byly ostražité a tvrdé jako kámen.
Fa-Glin zkřížil ruce na prsou. „Dobrá,“ řekl. „Rozhodnuto. Nás šest půjde společně do jeskyně a tam zemře buď Gelik, nebo my.“ Otočil se a rozhlédl se po klecích s mouchami. Vrásčité tváře mu zaplavil stud a zhnusení. „Když uspějeme, můžeme z našich síní vyházet tuhle špínu,“ řekl. „Když prohrajeme — aspoň už se na to nebudu muset dívat. Pokud jde o mne, rád ponesu to riziko.“

16. TEĎ, NEBO NIKDY

Krátce nato už Lief, Barda a Jasmína následovali tři gnómy, kteří se proplétali sítí chodeb, a byli stále blíž a blíž středu Hory. Přemluvili Prin, aby s Krejem a Fillim nikam nechodila a snažila se s nimi utéct, kdyby se od Gelika neměli vrátit. Zanechali u nich i svoje ruksaky a štíty. Nesli jen nejnutnější potřeby: zbraně, láhve s vodou — a všechny zbylé puchýře.
Měli v plánu puchýři zabít Gelika. Nikdo z nich se nezdráhal zaútočit na netvora ve spánku. Nezasloužil si čestný boj. Pochybovali jedině o tom, jestli se k němu dokáží připlížit dostatečně blízko, aniž by ho vzbudili. Gnómové zpomalili a

dál už se pohybovali velmi potichu. Zanedlouho měli obrovský vchod jeskyně na dohled. Dokonce i z dálky byl za dveřmi vidět duhový třpyt, jak louče v jeskyni vrhaly mihotavé světlo na navršené hromady pokladů.
Neslyšně se přikradli ke vchodu a nahlédli dovnitř. Netvor si stále hověl uprostřed šperků a zlata přesně v té samé poloze, v jaké ho Lief, Barda a Jasmína viděli ve snu. Oči měl zavřené. Pouze nezřetelný tep na krku a pomalé pramínky slizu stékající po jeho kůži naznačovaly, že to není obrovská, ohyzdná socha, výtvor nějaké zvrácené duše, která se obdivovala ošklivosti a zlu.
Tři společníci vyrazili vpřed a tentokrát naopak gnómové šli za nimi a drželi se v uctivé vzdálenosti. Pomalu šplhali po hromadách pokladů a bedlivě se dívali pod nohy, aby postupovali v co největší tichosti. Zlato a šperky se jim sunuly pod botami jako oblázky.
Plížili se kupředu, jeden opatrný krůček za druhým. Brzy už budou dostatečně blízko. Gelik se ani nehnul. Lief se dlouze nadechl a ještě pevněji sevřel puchýř, který měl nachystaný v ruce. Jestli jsem někdy hodil přesně a prudce, musím to udělat i teď, říkal sám sobě.
Ještě jeden krok a další…
„Veliký Geliku! Pozor!“ Tichou jeskyní otřásl výkřik. Lief se prudce otočil. Rudovousý Ri-Nan spěchal za ním, škrábal se přes poklady a mával rukama. „Přišel jsem, abych tě varoval, veliký Geliku!“ pištěl. „Zrada!“
Ropucha otevřela oči.
„Teď!“ zařval Barda. Lief hodil puchýř co největší silou. Byl to hod jeho života. Vítězoslavně zakřičel, když puchýř zasáhl netvora přímo do krku. Ve stejném okamžiku se puchýře Bardy a Jasmíny rozprskly o Gelikovu hruď. Lief hodil druhý puchýř a zajásal, když viděl, jak se roztříštil na stejném místě jako předtím. Už jen čekal, až se Gelik roztřese a padne k zemi.
Ale nic takového se nestalo. Netvor ani nemrkl. Líně vyplázl dlouhý jazyk a olízl lesklý jed, který mu stékal po hrudi. Roztáhl do šířky obrovská ústa v posměšném úšklebku.
„Kdo jsou ty hloupé bytosti, co na mě útočí mým vlastním jedem?“ zaskřehotal.
Lief, Barda a Jasmína ohromeně klopýtali zpátky a otáčeli se na Gla-Ton a Fa-Glina, kteří stáli zmrazení hrůzou za nimi.
„Ale — gnómové sbírají Gelikův sliz pro sebe!“ vykřikla Jasmína. „Jak by mohl být v puchýřích? Jak se…“
„Necháváme si ho jen trochu,“ zamumlala Gla-Ton rty ztuhlými strachem. „Zbytek se musí odnést vždy za úplňku k úpatí Hory a nechává se u cesty. To byla součást dohody. Nevěděli jsme…“
„RI-NANE,“ zaburácel Gelik. „ODPOVĚZ MI! KDO JE TO?“
„Jsou to ti vetřelci, veliký Geliku!“ drmolil Ri-Nan. Ukázal na Gla-Ton a Fa-Glina. „A tamhle jsou zrádci, kteří je osvobodili a ukázali jim cestu k tobě. Zabij je! Já, tvůj věrný sluha, dokážu přinutit gnómy k usilovnější práci než ten sešlý hlupák Fa-Glin. Já bych měl být jejich vůdce. Já, Ri-Nan, si zasloužím tvou…“
Zarazil se, když se k němu obrátil Gelikův hrozivý pohled.
„Dolů, dokud se nedívá!“ zamumlal Barda. „Schovejte se pod…“
„TY SI ZASLOUŽÍŠ, RI-NANE?“ zaburácel netvor. „TY SE OPOVAŽUJEŠ MNĚ POROUČET? TOHLE SI ZASLOUŽÍŠ, BÍDÁKU!“
Odplivl si a Ri-Nan se zhroutil, s výkřiky se kutálel dál a dál, kopal a kroutil se uprostřed zlata. Ropucha spokojeně zakmitala jazykem. Pak se pomalu otočila…
„Ach tak,“ zasyčela, když uviděla, že jsou hromady pokladů, třpytící se v mihotavém světle, opuštěné. „Teď se přede mnou schováváte, červi? Zahrabali jste se pod moje cetky a chvějete se před mým hněvem? Tak to má být.“
Zvedla obrovskou nohu, dupla, až to zahřmělo, a její hlas zesílil do ohlušujícího řevu. „JÁ JSEM VELIKÝ GELIK! SÁM PÁN STÍNŮ SI MĚ VÁŽÍ. MŮJ JED ZABÍJÍ JEHO NEPŘÁTELE!“
Ohavný řev se rozléhal jeskyní. Lief s hrůzou naslouchal, skrytý pod třpytivou vrstvou mincí a drahokamů, kde stěží mohl dýchat. Věděl, že jeho společníci musejí být někde poblíž, ale neodvážil se pohnout nebo promluvit, zatímco Gelikův hlas burácel dál.
„DAL MI TUTO HORU A RASU OTROKŮ, ABY MI SLOUŽILI. ON VÍ, ŽE JÁ HO NEZRADÍM. VĚŘÍ, ŽE VÁS ZABIJU, ČERVI! DAL MI DŮVĚRU, ABYCH STŘEŽIL KÁMEN, KTERÝ NOSÍM NA ČELE. OSTATNÍ HO MOŽNÁ ZKLAMALI, ALE JÁ NE!“
Liefovi se hlavou honily myšlenky. Ta nestvůra na ně čekala. Věděla, že si přišli pro elbait. Jakmile zvednou hlavu, jakmile se pohnou k útěku nebo útoku, zabije je.
Teď netvor utichl. Vyčkával, bedlivě pozoroval hory pokladů a nepochybně čekal na jakoukoli známku pohybu. Čas utíkal. Nakonec znovu promluvil, skřehotavým, pohrdavým a nyní tlumeným hlasem.
„Vím, kde jste. Musím jen počkat, červi, až se ukážete. Ale rozhodl jsem se nečekat. Raději vás místo toho rozdrtím tam, kde ležíte.“
Ozvala se rána a cinkání, když rozhrnul zlato a šperky. Ropucha se dala do pohybu, lezla směrem k nim a sunula své obrovské tělo na velikých nohou. Blíž. Ještě blíž…
„To mi udělá radost, až vás ucítím pod sebou a uslyším vaše výkřiky, bídní červi,“ zasyčel. „To mě potěší, až se budu dívat, jak zbytky vašich těl vlečou pryč, aby jimi nakrmili mouchy.“
Lief ležel zcela nehybně. Meč svíral v ruce. Pak si uvědomil, skoro překvapeně, že je poměrně klidný. Už se rozhodl, že bude čekat do poslední chvíle, pak vyskočí a pokusí se ropuše propíchnout břicho, ať už gnómové říkali cokoli. Bude to znamenat jeho smrt, ale ta přijde tak jako tak.
Netvor už byl velmi blízko. Tak blízko, že škvírami mezi šperky nad svou hlavou Lief viděl jeho stín. Kouzelný pás Deltory kolem jeho beder plál. Pás cítil elbait — elbait, který nikdy znovu nezazáří a místo toho zůstane uvězněný v království téhle odporné ropuchy.
Není už nejvyšší čas vyhrabat se z úkrytu a provést ten poslední, zoufalý projev vzdoru? Ne. Ještě okamžik. Ale ne

déle. Lief si myslel, že Jasmína s Bardou jsou někde za ním spolu s oběma gnómy. Ale nevěděl to jistě. Největší obavy teď měl z toho, že uslyší jejich mučivé výkřiky dřív, než se on sám stačí postavit tváří v tvář smrti. S tím by se nedokázal vyrovnat.
V duchu pomyslel na Kreje, Filliho a Prin, kteří čekali poblíž chovné jeskyně. Doufal, že je gnómové nechají odejít. Že v bezpečí utečou z Hory. Že se nějak Krej s Fillim dostanou zpátky do Lesů hrůzovlády a Prin se vrátí k milům. Prin, která byla tak podobná jeho příteli z útlého dětství, ožila.
Zlehka se usmál, když si vzpomněl, jak ji poprvé uviděl pít z Pramene snů.
Napij se, cizince, a buď vítán. Jsi-li zlých úmyslů, pozor.
V tu chvíli jako by do Liefa uhodil blesk. Na zlomek vteřiny se všechno zastavilo. Pak přesunul ruku z jílce meče směrem k opasku.
Vtom mince a šperky nad ním odhrnula obrovská noha s drápy.
„VIDÍM TĚ, ČERVE!“
Netvor stál přímo nad ním s nízko skloněnou obří hlavou a ústy otevřenými do vítězného úsklebku. Ale to už se Liefovi podařilo uvolnit láhev s vodou z Pramene snů a odšroubovat její uzávěr. A než se ropucha stačila znovu ušklíbnout, mrštil po okraj naplněnou láhví přímo do rozšklebených otevřených úst, až narazila o zadní patro.
Vyškrábal se na kolena a obří ropucha zatím lapala po dechu a syčela.
„TY…“ dusil se Gelik. Pak sebou prudce trhl a otočil oči v sloup. Pokusil se pohnout, ale to už byly jeho nohy připoutané k hoře pokladů tlustými, kroutícími se kořeny. Vykřikl. A křičel dál, když se jeho nateklé tělo roztřáslo a proměňovalo. Křičel, když se jeho široký ostnatý krk začal natahovat.
Uběhlo několik dlouhých, děsivých chvil, kdy se Lief chtěl otočit, ale nemohl. Okamžiky, kdy slyšel vedle sebe Jasmínu s Bardou, ale nedokázal víc než jim stisknout ruce. Chvíle, kdy celá jeskyně jako by se rozsvítila a zas potemněla, kdy si myslel, že tahle obludná, kroutící se věc před ním nikdy nepřestane bojovat o svůj život.
Pak najednou všechno utichlo a tam, kde se před chvílí hrbil Gelik, stál obrovský strom s rovným, dlouhým kmenem a třemi větvemi ověšenými trsy bledých listů. Jeho nejvyšší větve se otíraly o vysoký strop jeskyně pokladů. A když Lief pohlédl vzhůru, něco mu spadlo z koruny přímo do ruky.
Byl to elbait. Už nebyl tak mdlý, teď byl jiskrně tmavozelený.
Fa-Glin a Gla-Ton přihlíželi s očima rozšířenýma údivem. Ale Lief se nerozpakoval zasadit pátý kámen na jeho místo a Kouzelný pás se celý rozzářil.

17. ROZLOUČENÍ

Veliká byla radost toho dne v síních uvnitř Hory. Jeskyně pokladů se hemžila gnómy a všichni udiveně zírali na strom, který se teď tyčil v jejím středu. Zamčené dveře skladů potravin se mohly konečně otevřít a všichni si užívali báječnou hostinu. Příběh o porážce Gelika se vyprávěl znovu a znovu a společníkům nyní stále někdo vzdával hold a nešetřil chválou.
„Bál jsem se toho nejhoršího,“ řekl Fa-Glin davu posluchačů snad podvacáté. „Myslel jsem, že je po nás. Pak Lief z Del vykonal veliké kouzlo a rázem se všechno změnilo.“
A podvacáté si dav povzdechl údivem a Liefovi bylo trapně. Ve Fa-Glinově pohádce to vyznělo, jako by se od počátku chystal použít vodu z Pramene snů a prostě jen vyčkával, dokud nenastane příhodná chvíle. Ve skutečnosti to ovšem byl okamžitý nápad, spásná myšlenka, která mu přišla na mysl, když se vše zdálo ztracené…
Ale nahlas to neřekl. Pochopil moudrost rady, kterou mu Barda pošeptal do ucha: „Nijak nám neuškodí, když si gnómové budou myslet, že dokážeme konat zázraky. Jsou to bojovní a podezíraví lidé. Přijde čas, kdy budeme potřebovat jejich oddanost a důvěru a budeme chtít, aby uposlechli naši radu.“
Ta chvíle přišla mnohem dřív, než čekali. Hostina ještě pokračovala, když se ozval vysoký, halekavý výkřik odněkud poblíž. Pak byl slyšet dusot běžících nohou.
„Milové!“ vykřikl někdo. „Pen-Fel a Za-Van špehýrkami na jihu spatřili mily. Je jich hodně, spousta. Je jich plné nebe!“
Všichni gnómové okamžitě zapomněli na jídlo a pití, popadli luky a šípy a hnali se ke dveřím.
„Ne!“ vykřikli Lief, Barda, Jasmína a Prin ze všech sil. Jejich hlasy se rozléhaly hodovní síní.
A gnómové se zastavili.
„Copak nic lepšího neumíte?“ křičel Lief, když se k němu přitiskla vyděšená Prin. „Copak si neuvědomujete, že milové by na téhle Hoře měli být vašimi spojenci? Chcete, aby se bulongy dál množily, takže i potoky zarostou trním? Pokud se nemýlím, milové sem letí zachránit své mládě. Měli byste se radovat a prosit je, aby zůstali! Měli byste je uvítat s otevřenou náručí, ne se snažit je zabít!“
Chvíli bylo ticho, pak Fa-Glin přikývl. „Náš přítel má pravdu,“ řekl. Lítostivě si uhladil svůj starý kabátec z kůže milů, svlékl si jej a odhodil ho na zem.
„Je to škoda. Ale naši tkalci dokáží také vyrobit pěkné oblečení,“ zamumlal. Pak znovu zvýšil hlas. „Odložte zbraně, gnómové. Půjdeme ven a přátelsky pozdravíme mily. Přivítáme je doma.“
*
O dva dny později za svítání si po stezce gnómů vedoucí k úpatí Hory vykračovala podivná skupina. Prin šla s Liefem, Jasmínou a Bardou. Alsa, Merin a Bruna šly za nimi. A procesí uzavírali Fa-Glin a Gla-Ton.
Cestou mluvili jen málo, protože nejednomu z nich bylo těžko u srdce při pomyšlení, že se mají brzy rozloučit. Ale když dorazili k silnici při úpatí Hory, kde se přes říčku klenul most, podívali se jeden na druhého.
„Děkujeme vám a budeme na vás myslet každý den,“ řekla Alsa, sehnula se a dotkla se čela každého z poutníků. „Díky vám jsme doma a Maličká — myslím tím Prin — je zase s námi.“
Merin se usmála, když se s Brunou postupně loučily se společníky. „Jak nám sama tolikrát připomínala, Prin za ty

poslední dny příliš vyrostla a zesílila, než abychom jí mohli ještě říkat Malička. Navíc teď, když jsme zase tady, budeme mít další mláďata a ona už nebude nejmenší.“
Když poodešla, předstoupil Fa-Glin. „Gnómové z Hory vám také děkují,“ řekl chraplavým hlasem a zhluboka se poklonil. Natáhl ruku a Gla-Ton mu podala malou vyřezávanou krabičku z bulongové kůry. Tu Fa-Glin předal Liefovi. Lief otevřel krabičku. Uvnitř byl zlatý hrot šípu. „Jsme vašimi dlužníky,“ řekl Fa-Glin. „Jestli nás jednou budete potřebovat, jsme vašimi spojenci na život a na smrt. A tohle je důkaz našeho slibu.“
„Děkuji,“ řekl Lief a také se poklonil. „A budete se držet plánu…?“
„Rozhodně budeme,“ usmál se Fa-Glin a mezi bílými vousy se mu zaleskly zuby. „Při příštím úplňku i každý další úplněk teď budou nádoby s jedem připravené na obvyklém místě. Ale bude v nich něco jiného, i když tekutina bude vypadat úplně stejně. Myslím, že voda z potoka smíchaná s bulongovou mízou se k tomu bude výborně hodit. Budeme ji vyrábět spolu s mily. Tak jsme se rozhodli.“
„A naše poslední zásoby Gelikova jedu budeme chránit,“ dodala Gla-Ton. „Abychom byli připraveni, až nakonec náš Nepřítel odhalí, co děláme, a přijde sem. Pak a jedině pak znovu ponoříme hroty svých šípů do jedu.“
„V to doufáme…“ znejistěl Barda, ale potom opatrně pokračoval. „Doufáme, že vaše Hora nebude napadena. Zanedlouho možná přijde doba, kdy Nepřítel bude mít jiné starosti.“
Milové zmateně pohlédli jeden na druhého. Ale Fa-Glin a Gla-Ton přikývli a zajiskřilo jim v očích. Přísahali, že nikdy nepromluví o kameni, který spadl Liefovi do dlaně, nebo o tom, co s ním udělal. Nevyptávali se na původ třpytivého, drahokamy zdobeného pásu, do kterého elbait přesně zapadl, ani na dva dosud prázdné medailony. Ale možná se nepotřebovali ptát. Možná znali nebo tušili pravdu, protože gnómové byli stará rasa s dlouhou, předlouhou pamětí.
Lief ucítil na rameni něžný dotek Prin. „Kam jdete teď, Liefe?“ zeptala se ho.
Lief pohlédl přes most do míst, kde říčka pokračovala mezi šumícími stromy, a dál, kde se její koryto rozšiřovalo a na hladině se odrážely první sluneční paprsky: na vzdálenou řeku, která je donese k širému moři a zapovězenému místu, které mělo být jejich dalším cílem.
„Nesmím ti to říct, Prin,“ řekl laskavě. „Ale je to odsud daleko.“
„A proč odcházíš? A proč tak brzy?“ vyptávala se dál a na chvíli se ve svém rozrušení znovu stala tou dětskou Prin, kterou si pamatoval z doby, kdy se poprvé setkali.
„Protože musím,“ řekl Lief. „A protože není času nazbyt. Musíme dokončit naši cestu, jak nejrychleji to půjde. Doma jsou lidé, kteří čekají.“
A když se otočil, aby Prin pohlédl do očí a ukončil to nejtěžší rozloučení ze všech, modlil se, aby to čekání už netrvalo příliš dlouho.